Ciprian Măceşaru
ŞI SE FĂCU ÎNTUNERIC
Editura NEXT PAGE
Bucureşti, 2018
Pe copertă: *Insieme ancora,* de Simona Vilău Coperta şi tehnoredactarea: Crista Măceşaru
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MĂCEŞARU, CIPRIAN
Şi se făcu întuneric / Ciprian Măceşaru. — Bucureşti: Next Page, 2018
ISBN 978-606-94553-1-9

DELAY

în seara aia oprisem sonorul. Stăteam pe canapea şi mă uitam la returul dintre Steaua şi Ajax din Europa League. În prima manşă, la Amsterdam, Ajax cîştigase cu 2-0. Beam bere şi aşteptam cu înfrigurare reacţiile lui Gherasim, vecinul din apartamentul de deasupra. Din nu ştiu ce motiv, la televizorul meu imaginea ajungea cu o întîrziere de vreo cinci secunde, astfel că reacţiile vecinului mă ajutau să prevăd viitorul. Cînd l-am auzit urlînd de bucurie, am început şi eu să strig „GOOOOOL! GOOOOOL!”, deşi la televizorul meu încă nu preluase Latovlevici mingea pe piept şi nu îl lobase perfect pe portarul advers.

Ioana îmi spunea mereu că între reacţiile noastre, între aspiraţiile noastre, ba chiar şi între sentimentele noastre

există o defazare. Niciodată nu puteam fi suficient de spontan pentru ea. Îmi spunea că am *delay.*

O cunoscusem la mare, pe cînd purta cercei mari şi

părul creţ. Eu aveam un serviciu bun şi mă consideram un tip plin de calităţi. Plesneam de încredere. Ioanei i-a plăcut asta.

Ne-am căsătorit după doar şase luni. Păream perfect sincronizaţi, ne mergea din plin. Apoi, uşor-uşor, am început să pierd teren. Apăruse decalajul. M-am îngrăşat, am chelit, am rămas fără serviciul ăla bun. Ea arăta la fel de suplă şi de frumoasă, chiar dacă nu mai purta cercei mari, „cercei de ţigancă", cum spunea, şi nici nu mai avea părul creţ. Începusem să ne certăm, îmi vărsăm tot mai insistent amarul în băutură, nu găseam resurse să-mi revin.

Cînd Gherasim a pornit din nou să zbiere de bucurie, înainte ca şi la televizorul meu să suteze Vlad Chiriches

spectaculos, din voleu, trimiţînd mingea sub bara transversală a porţii lui Vermeer, tot din apartamentul de sus s-a auzit şi chiţăitul inconfundabil al soţiei mele. Am deschis gura şi, ca un balon dezumflînduse brusc, am spus doar: „GOoo...".

Acum locuiesc singur, apartamentul l-am vîndut, am împărţit banii cu Ioana. Cu partea mea am reuşit să-mi cumpăr o garsonieră.

Din cînd în cînd mă uit la pozele noastre şi descopăr lucruri noi, umbre pe chipul ei, nerăbdare, dezamăgire, felul în care-i privea pe unii bărbaţi, felul în care le zîmbea, toate lucrurile astea par acum evidente, erau acolo, nu ştiu cum de nu leam observat.

Gherasim a luat-o de nevastă, i-a cumpărat o maşină şi

ea a început să poarte din nou cercei de ţigancă.

Intr-o zi, ne-am întîlnit. Era însărcinată, dar nu mi-a păsat, i-am zis că vreau să stăm de vorbă.

„Ca pe timpuri”, am adăugat.

O prostie, evident, însă ea mi-a zîmbit.

Am intrat într-o cofetărie şi, după vreo cinci minute de măcinat în gol, i-am declarat fulgerător că încă o iubeam. A privit prin geamul mare al vitrinei şi, ca nişte aburi, din gura ei au ieşit cîteva cuvinte:

„Trebuie să plec, e tîrziu”. Vedeam cuvintele lovindu-se de geam şi lunecînd pe el în sus şi în jos, incapabile să treacă mai departe.

Nici măcar nu s-a atins de amandina pe care o comandase, s-a ridicat şi-a plecat. Din boxe se auzea *Don’t Come Around Here No More,* de la Tom Petty and the Heartbreakers.

Am luat amandina si am mîncat-o ***9***

încet. Am băut apa rece pe care tot ea o comandase. Eu nu cerusem nimic. M-am temut că nu-mi vor ajunge banii.

„Sînt full”, i-am spus, prefacîndumă că mîncasem regeşte cu puţin timp înainte.

Am plecat apoi şi eu.

A

In noaptea aceea vîntul a bătut cu putere şi geamurile balconului au zdrăngănit ca o armată de sertare cu tacîmuri. De mult trebuia să le fixez. Căzuse chitul şi acum nu mai erau ţinute decît de nişte cleme de aluminiu. Ascultam zgomotul în picioare, nemişcat. Nu ştiu cît timp am stat aşa. La un moment dat, o energie care-mi era

necunoscută m-a făcut să ies pe balcon, să rup o cutie de carton în mai multe bucăţi si să vîr acele bucăţi

9 5 9

între geamuri şi cadrul metalic. S-a făcut linişte. Doar vîntul şuiera neputincios ca un şarpe ştirb. Am privit blocurile din jur. Ici-colo se zărea cîte o fereastră luminată.

LEOAICA

Iuliana era o poetesă, admiratoare pînă la ceruri şi înapoi a lui Nichita. Avea părul lung, ondulat şi roşcat, o adevărată prerafaelită, mustea de patetism, de cuvinte ca „frumos”, „minunat”, „înger”, „lacrimi” şi „zbor” şi era o bisericoasă, o smerită, iubirea ţîşnea din ea de peste tot, ca atunci cînd se sparg dintr-odată ţevile de apă dintr-un bloc întreg.

Am întîlnit-o la un cenaclu, am ascultat-o citind poezele cumplit stînesciene, apoi, pe un şerveţel, i-am scris un poem, cîteva versuri în stilul maestrului, prefacîndu-mă că le-am născocit chiar atunci:

„Dacă pe pagina din stînga ar fi un poem despre tine, iar pe cea din dreapta unul despre mine, n-aş mai deschide niciodată cartea, de teamă să nu fim despărţiţi”.

Am văzut-o cum se lichefiază, cum încep să-i ardă ochii, de parcă în ea ar fi existat un fochist nebun care-i umplea cu cărbuni inima încinsă.

Era o ţipă sexi. Pe sub hainele de hipioată ortodoxă se unduia un corp voluptuos, dar cînd am ajuns în garsoniera mea şi am întins-o pe pat, a devenit dintrodată inertă, un bolovan scufundat în aşternuturi. Degeaba i-am şoptit la ureche:

„Trupul tău e cerul pe care zboară mîinile mele”.

Leoaica tînără paralizase, îşi pierduse colţii şi ghearele, se alesese praful de entuziasmul de pînă atunci, semăna cu o valiză căreia te chinui să-i desfaci cataramele înţepenite.

In restul timpului era toată numai simţire, flacără, avînt, în ciuda timidităţii. Se înroşea, obrajii ei pistruiaţi aproape că se confundau cu părul, dar nu se oprea, nu se bîlbîia, continua să-ţi spună ce şi cum, să-ţi zîmbească, să te asigure că există „oameni frumoşi”, că şi tu eşti de fapt la fel. Vorbele îi erau tandre, cumsecade, nimic nu ieşea viu din zîmbetul ei moale.

Dar cel mai tare mă enerva cînd îmi vorbea despre Dumnezeu. Dumnezeul ei mă lua mereu de urechi, iar eu îmi pun problema Creatorului într-o manieră prea puţin apropiată cărţilor sfinte. Nu are nici un sens să încerci să cuprinzi necuprinsul, el se găseşte şi-ntr-un vîrf de ac, dar tocmai de aceea nu ajungi să cunoşti nici măcar acel vîrf de ac, aşa cred. Nu ne putem opri uimirea în faţa lumii. Din nimic s-a născut ceva, o mică scînteie în bezna nimicului şi nimicul a scuipat un univers, îmi imaginez uneori că plutim în lichidul amniotic din placenta unei femei, ar fi mai frumos aşa, poate că forţa dilatatoare a universului este un bebeluş care creste.

***9* 3**

Mi se-nvîrt gîndurile astea în cap ca nişte morişti, mi se pare că sîntem şi nu sîntem în acelaşi timp, că universul e atît infinit, cît şi inexistent, că microcosmosul şi macrocosmosul sînt expresia acestei naturi duale, paradoxale, ceva ce tărtăcuţa noastră nu poate cuprinde.

Încercăm să vedem cît mai departe în spaţiu şi cît mai adînc în atom, dar rămînem chiori,

A

oricîte victorii am obţine. În fond, nu ne putem îndepărta niciodată, sîntem ceea ce căutăm, „vederea” noastră e limitată, nu degeaba sînt destui cei care spun că doar prin meditaţie putem smulge ceva, ceva infim, cît o particulă de nisip, din infinitul care ne cuprinde şi din infinitul pe care-1 cuprindem. Unii caută „porţile” folosind droguri, alţii religia, poezia sau muzica, adesea se vorbeşte despre har, despre intuiţie, despre dimensiuni paralele.

„Disperarea mea – i-am mărturisit Iulianei – e că moartea înseamnă sfîrşitul

3 sinelui. Nu trăiesc disperarea creştinului care ştie că prin moarte nu se poate muri, că şinele este indestructibil. Sînt un vicios. Viciul nu lungeşte viaţa şi nici nu promite alta, de multe ori nu face decît să o scurteze pe singura de care sîntem siguri, dar e real şi e sincer. Credinţa e mai mult o stare, un fenomen iraţional.”

Ce rău am speriat-o!... M-a mîngîiat pe cap şi mi-a spus dogorind de iubire:

„Ce orori poţi să spui, ce orori!”...

N-am rezistat mult împreună. Mă plictiseau emoţiile ei albe, strălucitoare, cearşafuri imaculate expuse ostentativ. Intr-o dimineaţă, ne găseam în bucătărie şi ea îmi vorbea, îmi spunea despre cum s-ar putea schimba lumea într-o secundă dacă oamenii ar dori cu adevărat acest lucru.

Atunci am cedat. Am lunecat cu pliculeţul de ceai în cană, tras de greutatea lui pe fundul unui ocean. De-acolo

am văzut fereastra care decupa o bucată de cer, fundul unei bărci şi ciupiturile vîslelor, ca nişte picături de ploaie. Lent, barca a dispărut din cadrul ferestrei.

Nu ştiu cîte minute trecuseră, ce îmi mai spusese Iuliana şi nici dacă eu scosesem vreun sunet, dar îi curgeau lacrimi groase pe obraji şi îi tremura buza de jos.

De unde tot tai, ceea ce-ţi rămîne pînă la urmă nu mai e acelaşi lucru, aşa cum un atom de plumb, să zicem, n-o să mai fie plumb dacă îl deposedezi fie şi doar de unul dintre cei 82 de protoni. Nu mai eram plumb pentru Iuliana, devenisem altceva. Sau poate că abia atunci se convinsese că nu fusesem de fapt niciodată plumb, că nu mă putea pune pe firul undiţei sale, că nu va putea, prin urmare, prinde niciodată cu mine peştişorul de aur.

„Eşti un monstru!”, mi-a strigat înainte de a ieşi pe uşă.

LECŢIA

9

Discipolul mergea îngîndurat în urma maestrului. Avea îndoieli. I-ar fi plăcut să fie în apartamentul său confortabil, nu să străbată pe jos pustietatea asta, sub soarele ucigător. Se aflau într-o zonă de stepă şi urcau o coastă abruptă şi plină de tufişuri, către ruinele unei cetăţi medievale. Apa li se terminase, erau epuizaţi şi flămînzi. Pe chipul tînărului se putea citi o disperare crescîndă. Ajunseră între ruine şi se aşezară pe nişte pietre, la umbra unui zid. Maestrul începu să vorbească:

„Ce aş avea astăzi să-ţi spun, decît că habar n-am ce şi cum trebuie să spună omul ceva pe lumea asta? De aceea, îmi vine să tac, să tac de-adevăratelea. Nu la moarte mă

gîndesc, stai liniştit. Moartea ar putea veni pur şi simplu. Cînd nu te mai gîndeşti la ea, la subiectul ăsta de rahat care e moartea cea neagră şi înspăimîntătoare, înseamnă că ai depăşit-o. Ea poate să vină în fugă după tine, să te ajungă din urmă, dar va descoperi un individ indiferent. Vorbesc acum despre moarte doar pentru că vreau sînţelegi ce se-ntîmplă cu mine, iar între noi, contrariată, stă ea. Pe ea o vezi mai întîi, asta e tot. Nu poţi să faci paşi înapoi în faţa morţii, dar poţi să i-o iei înainte. Odată trecut pragul îţi vei dori să taci, pentru că nimic, dar absolut nimic nu ţi se va mai părea important. Am spus cuvintele astea doar pentru că ai tu nevoie de ele”.

Discipolul începea să se enerveze. Maestrul închise zîmbitor ochii. Un vînt uscat şi fierbinte pomi să bată uşor. Vîntul negru. *Kara-yel,* cum spun turcii. Tînărul se gîndi că maestrul său se scrîntise.

„Şi acum ce facem?!”, îl întrebă. Maestrul ridică din umeri.

„Eu plec”, zise tînărul, sătul de situaţie, şi se ridică, dar văzu, la cîţiva paşi în faţa sa, o viperă cu corn. Stătea nemişcată, ascunsă sub un arbust. Observă apoi, ceva mai departe, încă două.

„Aici e un cuib de vipere.”

„Ştiu.”

„Ştii?!”

„Viperele astea nu ne pot face rău”, zise maestrul deschizînd ochii.

„No shitN, spuse discipolul, pierzîndu-şi dintr-odată dorinţa de a mai fi respectuos.

„Noi sîntem cei veninoşi.” „Sîntem?!”

„Tu cum crezi că rezistă ierburile stepei în faţa ierbivorelor.”

„Nu înţeleg.”

„Ierburile poartă o bătălie chimică, devin toxice sau măcar greu consumabile.”

„Măi, nea IIie, ce legătură există între toate astea şi ce te-am rugat?!”

„Vrei sau nu să înveţi?”

„Vreau, cum să nu vreau?! Eşti cel mai tare. Eşti regele cartierului. Le-ai luat banii la toti.”

s

„Mda, te gîndeşti la bani.”

„Cum nu?! Tu nu te gîndeşti la bani?!”

„Trebuie să fii umil ca ierburile stepei. Umil şi otrăvitor.”

„Nea Ilie, vipera aia te-a muşcat de picior.”

„Un mare jucător de table nu se sperie dintr-atît. Trebuie să-ţi laşi adversarul să creadă că e în avantaj.”

Şi zicînd asta, maestrul făcu o mişcare rapidă şi călcă vipera pe cap.

„Na! Şase-şase, poartă-n casă!”

FABRICA DE DRACI

Aş fi putut foarte bine să nu exist. Nu ar fi fost nici o pagubă. Chiar nici o pagubă.

M-am născut din întîmplare, nu am fost răzuit cu undreaua din uterul mamei pe cînd eram cît aluna sau poate mai mare, nu am fost aruncat în veceu.

Nopţile-n care mama dispărea de acasă şi ştiam că se-

ntîmplă ceva rău erau nopţi de infern. A doua zi, mama venea pe picioarele ei, sleită, şi se temea de infecţii. Aşa erau vremurile pe-atunci, în Epoca de Aur.

Lui taică-meu nu-i păsa, pe cînd mama încă era o rană vie pe dinăuntru, el voia să se culce cu ea.

Altădată avea doar chef de scandal, simţea nevoia să se răcorească, să o acuze de toate ghinioanele sale.

Mama legăna dracii pe-un picior, că aşa se zice, că dacă bîţîi din picior înseamnă că legeni un drac. Erau dracii pe care i-i arunca tata de cum intra pe uşă, duhnind ca o distilerie.

Tata era pompier, dar mama spunea că lucra la Fabrica de draci şi că era foarte apreciat în meseria lui, că depăşea cu mult planul stabilit de conducerea unităţii. Tata, de cînd îl ştiam, drăcuia, se enerva imediat şi drăcuia, iar de fiecare dată cînd faci asta se spune că dai naştere unui drac. Cum să mai suporte şi biata maică-mea?! Era cu nervii la pămînt. Dar ea nu drăcuia. În general, nu înjura. Cîte un „naiba”, în rest nimic. Şi cum stătea picior peste picior pe scaunul de răchită şi croşeta, numai ce venea taică-meu şi îi arunca la draci cu nemiluita. Şi ea ce să facă? Legăna pe picior dracii ăia, să-i adoarmă. Numai că nu reuşea întotdeauna şi taică-meu îi trăgea cîte una de-i săreau undrelele cît colo. Cînd însă venea pămînt de flori, mama se

A răzbuna cum putea. II aduna cu tîrîşul şi îl vărsa în cadă, apoi dădea drumul la apa rece să curgă peste el. Atunci chiar rîdea, fiindcă nu-i mai era frică, ştia că era prea beat ca să o mai poată bate.

Si totuşi, a fost o vreme cînd l-am iubit pe tata. Îmi plăceau palmele lui calde şi mari, zîmbetul său, dar mai ales îmi

A

plăcea să-mi povestească. Îmi spunea tot felul de lucruri care mă fascinau. Nu ştiam cît era adevăr si cît minciună, dar nici cămi păsa.

îmi vorbea mai ales despre prietenul său Bebe Blindărău, o namilă de aproape două sute de kilograme, o forţă a naturii capabilă de isprăvi întîlnite numai în basme. Odată i-a săltat unuia maşina de cur, foarte puţin, cît să nu mai atingă cu roţile asfaltul, maşina avea tracţiune pe spate, individul, şofer începător, după ce se făIise în fata unor doamne si domnişoare

9 9 9

cu jucăria sa cea nouă, accelera şi nu înţelegea ce se întîmplă, se înroşise, transpira, îşi muşca buzele, femeile rîdeau, el accelera si mai tare, verifica schimbătorul de viteze, nimic, maşina nu se clintea. Pînă la urmă, Blindărău a lăsat roţile pe carosabil şi începătorul a ţîşnit cu masinuta sa cea nouă si frumoasă direct

9 9 9

A

în copacul din apropiere. Îmi plăcea Bebe Blindărău, era un fel de Piedone, aş fi vrut să-l cunosc, dar tata mi-a spus că murise. Era înnebunit după dulciuri şi nu a renunţat la ele nici după ce s-a-mbolnăvit de diabet. Douăzeci si cinci de amandine, ar fi cerut într-o zi, se jura tata. „Vi le împachetez?” l-a întrebat vînzătoarea. „Nu,

domnişoară, le mănînc acum.” Şi le-a mîncat. Cînd a murit, n-au putut să-1 scoată din bloc decît cu o macara, pe geam. Locuia la etajul 4. În imaginaţia mea, Bebe Blindărău fusese un fel de zeu, chiar dacă murise, căci numai corpul unui zeu ar fi putut pluti ca un nor negru deasupra omuleţilor curioşi, adunaţi în jurul macaralei.

Tata îmi povestea şi că marea noastră gimnastă Nadia Comăneci era terorizată de Nicu Ceausescu, unul dintre fiii dictatorului, că acesta, îndrăgostit, a

A

obligat-o să devină amanta lui. Îmi era milă de Nadia şi vărsăm pentru ea lacrimi peascuns. Priveam pozele din cartea pe care Ioan Chirilă i-o dedicase şi îmi imaginam ce-i făcea Nicu, cum îi lua în braţe trupul androginie, cum o mîngîia pe funduleţul de băieţel, pe sînii abia înmuguriţi, cum îşi vîra sexul scîrbos între pulpele ei de broscuţă aşezată pe o masă de disecţie, cum săruta pe gură copila care, uluind lumea, dăduse peste cap tabela de la Montreal.

A

îmi mai povestea despre marea invenţie şi totodată marele secret al lui Henri Coandă, un scut de laser care ar apăra ţara noastră, o cupolă care topeşte orice rachetă trimisă spre noi, orice avion, orice tanc, nici musca nu trece.

Şi-mi mai povestea despre Best, fotbalistul lui preferat. Best a driblat într-o zi tot ce i-a ieşit în cale, inclusiv

5 7

portarul, mi-a spus, şi a oprit mingea pe linia porţii. O

clipă, jucătorii adverşi au încremenit, aşteptînd ceea ce părea inevitabil, în vreme ce suporterii echipei lui Best deja ţipau de bucurie, doar că Best a făcut stînga-mprejur cu tot cu minge, spre uluirea tuturor. Fundaşii adverşi nici nu mai ştiau ce să facă, Best i-a driblat încă o dată, acum în sens invers, pentru ca de la mijlocul terenului să se întoarcă din nou, să dribleze iarăşi tot ce-i iese în cale. Coechipierii lui Best îşi puseseră mîinile-n sold si asistau ca la teatru, ştiau că nebunul nu se opreşte pînă nu-şi face damblaua, aşa că l-au privit cum repetă figura, cum driblează portarul, pentru ca apoi în sfîrşit să înscrie, împingînd cu şpiţul uşor mingea în poartă, doar doi-trei centrimetri dincolo de linia de var.

îmi amintesc uneori toate astea – si multe altele – cînd mă întorc seara acasă şi fumez în bucătărie, lîngă fereastra deschisă, cu picioarele sprijinite de aragaz, speriat de singurătate. II văd pe bărbatul care povestea folosind mereu şi mereu aceleaşi formule, aceleaşi fraze ce nu îngăduiau vreun amendament logic sau stilistic. Erau fraze definitive, perfecte, nu le puteam, şi nu pot nici acum, auzi decît prin vocea tatălui meu.

Apoi a început să uite, din poveştile sale n-au mai rămas decît frînturi, aşchii, pînă la urmă au dispărut şi acestea, s-au şters, străinul n-a mai vorbit nici de Best, nici de prietenul său Blindărău, totul a fost transferat în memoria mea, un copypaste reuşit, particularităţile, inflexiunile, exagerările, culorile, totul a fost scris ca pe-un CD în mintea mea.

Tata îsi aminteşte acum tot mai rar

de mine. Mama e singura pe care-o aduce „la viaţă” destul de frecvent. Işi aminteşte de ea pentru a o drăcui încă o dată, şi încă o dată, dar mama leagănă din picior şi dracii cad buimăciţi într-un somn lung şi greu. Nu-1 poate ierta, cum nici eu nu o pot face.

SI SE FĂCU ÎNTUNERIC

9

Bez Buldirabiz! („Noi putem!”) Motto-ul neoficial al Republicii Tatarstan

Am cunoscut-o pe cînd locuiam la primul etaj al unei clădiri de secol XIX, într-o încăpere care semăna mai degrabă cu un hol, poate că asta şi fusese cîndva, în care se găseau un pat îngust, un dulap pentru haine şi cîteva rafturi pentru cărţi. Mai aveam la dispoziţie o chicinetă, singura încăpere cu fereastră, precum şi o toaletă cu duş, în care, din cauza tavanului ce cobora dinspre uşă spre peretele opus, nu puteam umbla decît cocoşat.

Intr-o zi, stăteam în pat, rezemat de pernele mari primite de la mama, şi citeam un roman de Virgilio Pinera. Cîteva muşte se tot aşezau pe nasul meu, pe fruntea mea, pe părul meu. Le îndepărtam apatic, mişcînd din mîna moale ca un peşte. Apoi s-a auzit soneria. Nu era Myagorus, zeul care alungă muştele, era Valentina. Îi trebuia un cleşte. Abia se mutase, deasupra, într-un apartament cu două camere. Aşa a intrat în viaţa mea, într-o zi cu muşte şi un autor cubanez.

Au fost apoi între noi gesturi mărunte, întîlniri întîmplătoare, cuvinte oarecare, ea însă a ştiut să tragă

uşor, foarte uşor de sertar, pînă cînd m-a scos la iveală ca pe-o pereche murdară de chiloţi.

„Oamenii ca tine sînt cei mai enervanţi”, mi-a spus mai tîrziu, văzîndumă neputincios.

Avea dreptate, nu eram în stare să înţeleg cum se descurcă ceilalţi, şi cele mai mici probleme din viaţa de zi cu zi mă chinuiau, mă îngrozeau, eram veşnic inadaptat, naiba ştie cum de făceam o impresie bună, nu reuşeam aproape nimic. Lumea credea în mine, eram tînăr, păream să, ăsta eram: *păream să.* Îmi jucam destul de bine rolul, dar, chiar şi aşa, percepţia celorlalţi era de neînţeles.

Pe Valentina însă nu am păcălit-o. Locuiam de-acum împreună, în apartamentul ei, şi avusese timp să mă studieze. Cînd stăteam de vorbă cu ea păream o linguriţă învîrtită inutil într-o cafea fără zahăr, fără lapte, o cafea neagră ca noaptea şi tare ca o injecţie intracardiacă.

„Cînd te-am cunoscut am crezut că eşti foarte deştept. Vreun geniu sărac. Eşti doar un omuleţ fricos”, mi-a spus.

M-am străduit să-i schimb această impresie. I-am telefonat unui amic care îmi propusese să ţin o rubrică în *Dialog social,* o revistă de luat în seamă. Propunerea era încă valabilă. M-am apucat îndată de treabă. Am scris despre repulsia mea faţă de orice formă de extremism, despre credinţa că nici o doctrină nu e infailibilă şi suficientă, despre neutralitatea binelui, dar tot felul de indivizi mi-au strigat că umblu după cai verzi, că nu există Bine Absolut, că „oamenii mai şi greşesc”, că „nu sînt sfinţi”. Inutil încercam să mă apăr, ei ştiau una si bună:

»

„Poveşti, baliverne!”

„E vorba – ziceam – despre asumarea greşelilor, despre condamnarea acţiunilor criminale, indiferent dacă sînt dintr-o tabără sau alta. Răul e rău indiferent cine-1 face.”

Degeaba aveau urechi, nimic nu voiau să audă, ei ştiau, şi cu asta basta, să nu le dea nimeni lecţii, doctrina lor nu e deloc vinovată, cealaltă e nenorocirea, urgia, potopul, ziceau unii, ba nu, săreau ceilalţi, e tocmai pe dos. Aşa o ţineau la nesfîrşit. Ba unii, ba alţii. Trebuia să

 renunţ, aş fi ajuns la balamuc.

Am abandonat rubrica din *Dialog social* şi-am început să lucrez la primul meu roman. Eram sătul pînă-n gît de politică, dar mai ales de vulturii care-mi mîncaseră ficatul cu criticile lor. Voiam să fiu romancier, asta visasem de cînd mă ştiam. Am participat însă, atunci cînd exploda mămăliga, la proteste de stradă, am strigat huo aia! huo ailaltă! jos cutărescu! jos icsulescu! sperînd că ţara se poate vindeca, că se poate schimba cu adevărat, din temelii, şi Valentina, care voia întotdeauna să fim în prima linie a manifestaţiilor, părea mulţumită, doar că, pînă la urmă, văzînd că politicienii şi – mai ales – grosul populaţiei nu-şi schimbă atitudinea, mi-am pierdut încrederea în ceea ce făceam noi acolo, iar asta avea să fie principala cauză a despărţirii noastre.

„Deşi totul e putred – spuneam –, românul se hlizeşte, ţopăie, hop! hop! se descurcă, întotdeauna se descurcă, e dat naibii, nu-i trebuie reguli şi organizare, driblează legile cu energia şi voioşia cu care joacă sîrbe şi hore, n-o să-l schimbe nimic, putem ieşi noi cît vrem în stradă, sîntem

prea puţini, nu avem antidot, ţării ăsteia îi trebuie un transplant de coloană vertebrală.”

O vreme, Valentina a tăcut, nu părea prea deranjată de atitudinea mea, iar eu am căpătat curaj, ce mă mai înfoiam, cum ştergeam pe jos cu toţi naivii care credeau că pot schimba ceva, eu, lucidul, raţionalul, cel care nu putea fi şmecherit, manipulat, grozav mai eram, cu cît trăncăneam mai mult, cu atît deveneam mai convins de vorbele mele, numai că într-o zi Valentina mi-a spus că nu vrea să o molipsesc cu slăbiciunile mele, că gîndim, prin urmare, prea diferit, că e imoral să nu reacţionezi cînd se întîmplă ceva rău. Aşa că mi-a dat papucii.

M-am mutat într-un bloc socialist, într-o garsonieră, la etajul al treilea. Lucram pentru o editură, redactor. De bine, de rău reuşeam să împing bolovanul. Am încercat să-mi găsesc cît mai repede o femeie care să mă ajute să o uit pe Valentina, dar n-am prea avut noroc. Mă culc din cînd în cînd cu Amalia, chelneriţa de la barul din apropiere, sau cu vreo prostituată, dar încă mai sper să întîlnesc pe cineva, o femeie cumsecade, cineva care să-mi pună cu tandreţe piciorul pe grumaz şi eu să mă prefac bucuros mort. De curînd însă am rămas fără serviciu şi, în condiţiile astea, e cu atît mai greu să-mi găsesc pe cineva. Trăiesc din mici colaborări, din drepturile rahitice de autor, dar mai ales din banii pe care mi trimite mama. Nu sînt o partidă prea bună. Chiar deloc. Şi nici tînăr. Patruzeci de ani înseamnă ceva. Încerc, totuşi, să nu pierd obişnuinţa vieţii normale. Ies dimineaţa

5 5 5 S

din bloc, de luni pînă vineri, mă grăbesc să prind troleibuzul. Ca o femeie jenată de sînii prea mari cînd aleargă, zîmbesc de teamă să nu fiu deconspirat. Sînt un străin, un organ incompatibil cu societatea.

Cobor la capătul liniei, fumez şi privesc troleibuzele cum se duc şi revin. **A** îmi imaginez că sînt un mare orator, că ţin un discurs înflăcărat, că vorbesc în buchetul de microfoane al unei înalte tribune, în a faţa a mii de oameni deznădăjduiţi:

„Trebuie să cîntăm, fiecare în celula lui de traficant de nimic, să ne batem cu pumnii în piept pentru ceva. Să vindecăm orbul din noi, să-i livrăm puţină înflăcărare direct în orbite. Să strigăm ura! Să bifam în chestionare cît mai multe răspunsuri utile, să ne scuturăm după fiecare înec precum un cîine după o baie perfectă etc., etc.”

A

In realitate sînt un orator execrabil. Timid, bîlbîit, plicticos. Mă sufoc. Mănroşesc. Sînt fiert ca un rac. Transpiraţia îmi curge şiroaie. Dar am încercat să mă vindec. Într-o zi frumoasă de vară am fost „tînărul nostru conferenţiar”. Aşa m-a prezentat doamna grăsuţă şi amabilă publicului elevat din sala mică a Ateneului Român, unde urma să se joace piesa *Nunta însîngerată.* Mă îmbrăcasem cu unicul meu costum, iar în picioare aveam pantofii cărora le lipisem cu superglue tălpile crăpate. *Ole!* Trebuia să îl prezint, aşadar, pe Federico Garcia Lorca. În treizeci de minute, aşa îmi spusese doamna grăsuţă şi amabilă. Să vorbesc în faţa publicului fusese întotdeauna un coşmar pentru mine, dar ştiam că e necesar să înfrunt

lucrul de care mi-e teamă, că numai aşa mă puteam vindeca. Pregătisem un discurs care să se încadreze în cele treizeci de minute oferite, doar că, înainte de a începe, doamna grăsuţă şi amabilă mi-a arătat scena pe care pianul fusese acoperit cu o pînză neagră, şoptin du-mi:

„Actorii sînt ascunşi sub pian. Nu mă întreba... O idee creaţă a regizorului. Nu vor putea rezista în spaţiul acela strîmt o jumătate de oră".

„înţeleg. Atunci cît să fie?"

„Vreo cinci-zece minute."

Inima a început să-mi bată nebuneşte. Învăţasem ca pe o poezie ce voiam să spun. De săream fie şi un singur „vers" se alegea praful de prezentare. Nu aveam însă de ales, aşa că am urcat pe scenă şi, stînd aproape cu spatele la publicul în rîndul căruia recunoscusem cîţiva actori celebri şi doi scriitori, am început să vorbesc, scurtînd din mers materialul pe care îl memorasem cuvînt cu cuvînt. După două minute deja pierdusem şirul ideilor, gura mi se uscase şi clămpăneam în microfon. Mă gîndeam la vremea frumoasă, la oamenii care se plimbau sau stăteau la terase, şi mă-ntrebam de ce trebuia ca eu să trec prin chinul acela. Am spus încă două-trei vorbe şi din nou mi s-a-ntunecat mintea. Am scanat publicul.

Unii mă priveau cu milă, alţii zîmbeau batjocoritor. Nu mai era nimic de făcut. **A**

Intr-un fel sau altul trebuia să închei acea jalnică reprezentaţie, aşa că am spus cu ceva aplomb o frază de final, plescăind apoi, ca un pelican, un „mulţumesc!" prin care aproape că imploram să fiu cruţat. Spectatorii au

aplaudat îngăduitori şi, chiar atunci, pantoful drept a cedat, căscînduse ca o gură de crocodil şi arătînd întregii asistente o minunată sosetă maro, atît de rărită în vîrf de mi se vedeau degetele prin ea. Am coborît de pe scenă, tîrşîindumi piciorul drept ca un rănit întors de pe front, si mi-am reluat locul în sală, deşi ■**9 "9**

aş fi vrut să fug. Actorii s-au ivit brusc de sub pian, provocînd uimirea spectatorilor şi, speram, aruncîndu-1 în uitare pe conferenţiarul cu un pantof explodat. Nu vedeam, nu auzeam nimic, înăuntrul meu lumea se surpa. Vocile celor de pe scenă erau subacvatice, înfundate, de nedesluşit. De atunci, vorbesc numai la capătul liniei, în faţa publicului meu imaginar, vorbesc foarte bine, acolo sînt un vulcan, un torent, nimic nu mă poate opri.

***

Am chef să beau si-n casă nu mai e ***9***

nimic, nici măcar o amărîtă de bere. Cobor şi mă îndrept spre bar. Intre blocurile socialiste, gărduleţe de fier ruginite înconjoară ceea ce ar trebui să fie nişte spaţii verzi, în fond zone de pămînt, cu rare smocuri de iarbă, pline de chiştoace, coji de seminţe şi rahaţi de cîini şi pisici. Ca o gingie atinsă de parodontoză, pămîntul de lîngă blocuri e lăsat pe alocuri, dezvăluind fundaţiile, lucru care nu pare să îngrijoreze pe nimeni. Cîteva fetiţe joacă fotbal pe un teren improvizat într-o parcare. Pe margine, patru băieţi butonează pe telefoane. Fetele aleargă cu multă ambiţie si chicotesc ori de cîte ori

9 9

una dintre ele se-ncurcă în paşi sau nu nimereşte

mingea. Băieţii, plictisiţi, dar cu frizuri „impecabile”, par mici extratereştri pedepsiţi de părinţi să locuiască o vreme pe Terra.

Barul se află la subsolul unei vechi clădiri. Cobor treptele de ciment, crăpate, măcinate, si intru. Aceeaşi lumină chioară şi-acelaşi aer acru. Gaura perfectă în care să te pierzi. Mă aşez la singura masă liberă, undeva în fund, în dreptul căreia, pe perete, e un afiş cu Madonna. Murdărită de fum, diva pare mulatră. La masa de lîngă, trei bărbaţi sînt foarte vocali. Deşi vorbesc tare, nu poţi înţelege prea multe: sînt beţi mangă. Din difuzoare se aude Tanita Tikaram. Amalia vine, zîmbeşte.

„Mi-e dor de tine”, îi spun. Zîmbeşte din nou.

5

„O bere la halbă, te rog!”

Se-ndepărtează iute, trasînd prin fiim, între masa mea şi bar, un fel de canal Panama.

Cei trei continuă ceva ce nu se poate spune dacă e o ceartă sau doar o hîrjoneală amicală. Orice ar fi, energiile par pe sfîrşite, vorbele sînt întrerupte, năclăite, ies greoaie din guri şi cad pe masă ca nişte bulgări de noroi.

Amalia îmi aduce berea şi-şi abandonează o secundă mîna pe umărul meu. O privesc şi nu pot să nu mă gîndesc la trupul ei gol, trup pe care-1 cunosc atît de bine, dar la fel de adevărat e că nu ştiu aproape nimic despre ea. Sîntem două singurătăţi cărora le place din cînd în cînd să petreacă ceva timp împreună. Asta e tot. Amalia pleacă la treaba ei şi-mi aprind o ţigară. Îţi poţi scuipa liniştit plămînii aici, în spelunca asta pentru vicioşi, pentru

ilegalişti. E bine că lucrurile au rămas neschimbate. Nu poţi aerisi infernul, să-l purifici, să-1 castrezi, apoi să-i mai spui infern.

Mă ascund de reuşitele celorlalţi, de strălucirea lor vulgară, de zîmbetele lor sănătoase, aici, printre şobolani, printre rataţi. Sînt lipsit de ambiţie. Aş pleca din ţară, dar nu am curaj. Şi nici bani. Aş fugi de poporul ăsta ieşit nu de mult din bezna bordeiului, din bezna incestului, a violului, a jegului gros de un deget, a copiilor cu mintea-nmuiată-n alcool. Printre străini poate că-mi va păsa mai puţin. Am renunţat la tot pentru scris, am renunţat fără să-mi fi propus asta, pur şi simplu m-am trezit tot mai în margine, tot mai departe de societate, de o viaţă plină de responsabilităţi, dar nu mi-am făcut griji, lucrurile aveau să se rezolve, credeam, refuzam să văd gura largă şi neagră a disperării, colţii ei gata să mă facă bucăţi. Noroc cu moştenirile mamei, altfel aş fi ajuns în stradă de mult. Uneori moare un apartament din tine, alteori un întreg etaj, nu eşti însă niciodată pregătit pentru demolarea clădirii în totalitate. Viaţa îţi poate dovedi că se pricepe al naibii de bine la detonări, că e un expert neîntrecut. Aşa că te mişti de colo-colo fără să ai habar cum, de parcă eşti sub controlul unei puteri străine. Am încercat de cîteva ori să mă revolt, *ce naiba, domnule, trezeşte-tel,* mi-am spus, eram furios, mă uram pentru atîta slăbiciune, voiam să-mi trîntesc de pămînt neputinţa, să intru în luptă, să dau din coate, să mă descurc, dar sînt un om cu pumni mici ascunşi în uriaşe mănuşi de box, nu mă prinde figura de războinic. Măcar de-as scrie ca lumea. Am zile în

care mi se pare că n-a mai rămas nimic în mintea mea. Alteori apare ceva şi mă iluzionez încă o dată că nu e nimic pierdut. Dar niciodată nu mă descătuşez, nu mă revărs miraculos pe pagini întregi. Numai chin, mereu si mereu.

îi cer Amaliei încă o halbă si s privesc în jur. Cazanul s-a-ncins, bolboroseşte. Braţe şi capete se-agită în fum. Ochi uleioşi, gămălii, ochi de hienă mişcîndu-se-n dreapta, în stînga. Strigăte. Vorbe porcoase. Sticle, pahare şi halbe ciocnindu-se.

Cocoşat, stau la masă si beau, cu viaţa întreagă pierdută-n retrovizor, cu frînele rupte şi un zid negru în faţă, un zid de care mă apropii în viteză, de care mă voi zdrobi, desenînd un portret din profil, ca-ntr-o pictură de Picasso.

îmi termin berea şi mă ridic. E timpul să plec. O salut pe Amalia şi urc treptele care mă despart de civilizaţie. Deschid uşa grea, metalică, şi aflu că între timp lumea s-a schimbat. Cîţiva tineri se îndreaptă spre gura de metrou strigînd „Jos FSD!” şi „Nu vrem dictatură!”. Unul dintre ei flutură un steag tricolor.

„Ce se întîmplă?” o întreb pe femeia care se apropie de mine.

„A dat Guvernul nu ştiu ce ordonanţe de urgenţă. Se strînge lumea în Piaţa Victoriei.”

îmi cumpăr de la Shop & Go o sticlă de vin, pîine şi salam, apoi mă grăbesc să ajung acasă. Deschid televizorul şi aflu că noaptea trecută Guvernul a dat într-adevăr nişte ordonanţe de urgenţă. Sînt graţiaţi politicienii, iar

Parlamentul capătă control total asupra Justiţiei. Mai mult, se pare că preşedintele Frontului Social-Democrat şi-ar fi asigurat protecţia capilor Armatei şi că este decis să preia întreaga putere.

Nu m-am mirat cînd am primit un sms de la Valentina: „Tot căcăcios ai rămas? Sau vii aici?”. N-a simţit nevoia sămi spună unde e. Nu putea fi decît acolo. „Vin”, i-am răspuns. Mi-am luat geaca de blugi şi-am plecat. De ce însă simţeam că mă grăbeam nu spre a-mi dovedi vocaţia de cetăţean responsabil, ci spre ochii negri şi mari, spre sînii jucînd voluptuoşi sub cămaşă, spre talia-ngustă, spre fesele rotunjindu-se ferm sub pantalonii de stofa, spre picioarele gata să escaladeze Guvernul şi Parlamentul? Gîndindu-mă aşa, nici nu ştiu cînd am ieşit din bloc şi am ajuns la metrou. După ce atîta timp am crezut că Valentina reprezintă un capitol încheiat al vieţii mele, brusc reapare. Pentru asta n-a fost nevoie decît de o catastrofa politică, de o alunecare a ţării spre prăpastie. Îi voi arăta că m-am schimbat, chiar dacă nu m-am schimbat, voi fi lîngă ea, voi dărîma pentru ea Guvernul, voi răsturna Parlamentul, voi juca tontoroiul pe ruinele lor, voi fi gura ei de tun şi şenila de tanc sub care vor trosni ţestele politicienilor corupţi, voi fi soldatul ei kamikaze, voi muri iar şi iar doar pentru a renaşte în braţele ei, voi purta cămăşile ei albe si-mi vor creste sînii ei mari, voi fi ea doar pentru a putea spulbera din nou zilele cu lentoarea şi forţa unui spărgător de gheaţă.

Ies de la metrou şi văd că în piaţă abia de sînt vreo cinci sute de persoane. Pinguini pe un aisberg. Jandarmii,

înşiraţi între noi şi clădirea guvernului, sînt numeroşi. Mult prea numeroşi. Mă îndrept spre primele rînduri. Sprijinindu-se de gardul montat de jandarmi, Valentina strigă cît o ţin puterile, ridicînd pumnul şi privind încruntată spre Palatul Victoria, de parcă ar putea vedea prin ziduri:

„Demisia! Demisia!”

O bat pe umăr şi încerc să zîmbesc, dar nu se întoarce. Repet gestul şi mă priveşte tăios, scurt. Nu-mi spune nimic, continuă să strige. Rămîn o clipă descumpănit, încep şi eu să strig:

„Demisia! Demisia!”

Am o voce puternică. Strig atît de tare, încît mi se pare că acopăr glasul mulţimii. Strig nu atît spre zidurile evident imperturbabile, cît mai ales pentru urechiusele femeii în cămaşă albă.

9 9

„El e Marcu”, îmi spune şi-abia atunci observ că nu e singură, că lîngă ea e un vlăjgan negricios.

Strîng mîna tipului, încercînd să-mi ascund stupefacţia. Nu pot decît să mă prefac preocupat de protest, aşa că urlu de îmi zbîrnîie pleura:

„FSD, ciuma roşie!”

Sîntem cinci sute de pinguini războinici strînşi în ţarcul jandarmilor ca într-un laţ, cinci sute de popice în faţa bilei uriaşe pe care scrie Guvern.

Cînd Marcu se-ndepărtează pentru a sta de vorbă cu cineva, Valentina se lipeşte uşor de mine. Mă trag ca ars.

„Nu fi prost! Chiar voiam să te văd.”

„Şi el?!”

„El... nu e.”

Dar este. Cînd se întoarce îi pune laba pe spate, jos, foarte jos. Degetele lui bat darabana pe fesele strînse în pantaIonii de stofa. I-aş mărunţi mîinile pînă la umeri, asta dacă nu m-ar face el zob. Bănuiesc că, la cît e de vajnic, m-ar putea zdrobi oscior cu oscior.

Cu ce speranţe am venit spre piaţă, cum mă credeam pe cai mari, şi iată-mă acum cu coada între picioare, ca un cîine ud si bătut. Asa se iluzionează uneori omul, nu contează de cîte ori şi-a luat-o peste bot, de cîte ori şi-a fript gheruţele, pînă la urmă se-nflăcărează din nou. Soseşte un moment care pare perfect, nici nu îi trece prin cap că s-ar putea să nu meargă ceva, i se pare că tot ce trebuie să facă este să împingă, de la un metru distanţă, mingea în poarta goală, însă lucrurile ies prost, luftează în cel mai ruşinos mod cu putinţă şi mingea se scurge paralel cu linia porţii, apoi iese în *out.*

Mă răsucesc brusc pe călcîie şi-ontind. Să-i ia naiba cu revoluţia lor. Fug, deşi îmi e greu să mă strecor. Zbieraţi, pinguinilor, eu n-am să mai stau alături de voi, eroismul e inutil, în ţara asta e mereu şi mereu nevoie de generaţii de sacrificiu, rămîneţi voi, pinguinilor, sacrificaţi-vă pentru bunăstarea burtoşilor, şmecheraşilor, mafioţilor, o-ho, ce sfîntă lucrare, cum ne-am lăsat noi zidiţi de bunăvoie în pereţii vilelor şi în caroseria merţanelor, în silicoanele amantelor, în conturile bancare, în tot ce au ei mai de preţ, cum ne-am sacrificat noi pentru ca lucrarea lor să reziste, eu n-am să mai fac asta, dorul de Valentina mi-a tulburat

minţile, m-a aruncat din nou în capcană, dar mi-a ajuns, îmi voi strînge catrafusele şi voi pleca din ţară, aşa îmi spun şi alerg spre metrou, aşa îmi spun şi sînt în metrou, aşa îmi spun şi nu ştiu cînd ajung acasă, cînd termin sticla de vin şi adorm.

* * *

Bum! Bum! Valentina mă izbeşte

5 cu pumnii în piept, de parcă ar continua să lovească în uşă. Puţin mai tîrziu – alte bătăi. Nedumerit, merg şi deschid. Amalia priveşte peste umărul meu, zîmbeşte şi pleacă.

„îmi pare rău!", strig după ea.

„Eşti un cretin!"

Mă simt mizerabil. O văd cum dispare în jos, pe scări.

„Şi ea?!", mă-ntreabă cu ironie în glas Valentina.

„Ea... nu e."

***

Valentina încă doarme, în poziţie de fetus, cu fruntea lipită de umărul

A

meu. Întorc încet capul, de teamă să nu o trezesc, şi o privesc îndelung. Zace deposedată de demon, chipul golit de îndîrjire pare al altcuiva. Aproape că nu respir. O privesc şi-mi dau seama că nu voi putea accepta încă o dată despărţirea, dar şi că nu vom putea vorbi despre asta. Nu suportă efuziunile sentimentale, dragostea e pentru ea un monolit negru.

* * *

E o dimineaţă însorită şi totul pare însufleţit, pînă şi

nenorocitul ăsta de bloc socialist, totul pare să respire în ritmul cu care sînii Valentinei se ridică si coboară s sub tricoul meu cu Moondog.

„Ştii… voiam să mă car din ţară.”

„Unde?”

„Cred că în Spania.”

„Ai fost vreodată acolo?”

„Da, în 2008.”

„Singur?”

„Nu. Cu o ţipă.”

„Care ţipă?”

„O ţipă, nu o cunoşti.”

„Şi cum era?”

„Spania sau tipa?”

„Tipa, nu face pe prostul.”

„Foarte responsabilă în tot ce făcea, iar eu…”

„Un dezastru, ştiu.”

„Ea muncea, eu nu reuşeam să-mi păstrez slujbele. Mai mult stăteam acasă. Şi nici acasă nu făceam mare lucru. Nu ştiu cum de mă suporta. Eram mîncat de melancolii, de suferinţe închipuite… Eram teribilist.”

„Aş zice că nici acum nu eşti mult diferit.”

„Tu chiar nu ai milă”, spun, apoi trag din ţigară şi scot cercuri de turn.

„Eşti numa’ bun de circ – zice zîmbind – Spune mai departe. Cum o chema?”

„Anastasia.”

„Duios Anastasia trecea.”

„Pfff, ura gluma asta.”

„Cred şi eu. Hai. Mai spune-mi despre ea.”

„Ciudat era că nu-mi reproşa nimic. Tăcea şi muncea pentru amîndoi. Eram atent la gesturile pe care le făcea, diferenţele de atitudine puteau fi zvîcniri microscopice, o umbră sau o lumină, un cuvînt care se scurgea mut printre dinţi. Dimineaţa construia o catedrală de energie, mişcările ei ferme mă umpleau de admiraţie. Ne beam cafeaua, pleca apoi la serviciu şi eu rămîneam să privesc catedrala ce încă plutea prin apartament, scînteind şi electrizînd totul, bogăţia faţadelor pline de detalii şi turnurile foarte înalte. Seara nu ajungea acasă decît după ce patru sau cinci Anastasii intrau în apartament, una se repezea la vasele strînse-n chiuvetă, alta făcea patul, alta pregătea ceva de mîncare, alta aerisea, alta cine ştie ce mai rezolva înainte ca ea, adevărata şi ultima Anastasie să treacă în sfîrşit pragul, să mă privească, să-mi vorbească.”

„Era frumoasă?”

„Nu chiar, deşi avea un chip drăguţ. Ne-am cunoscut pe stradă. Era îmbrăcată prost. Nu ieftin. Prost. Mergea legănîndu-şi trupul tară forme. Corpul ei rigid, ca o scîndură, se afla într-un balans dureros. Cel puţin aşa părea. M-a intrigat însă altceva. Mîna în care ţinea perechea de mănuşi. O ţinea depărtată de corp, de parcă în cealaltă ar fi dus ceva greu. Cînd am ajuns în dreptul ei, n-o să crezi, mi-a alunecat piciorul pe marginea bordurii şi mi-am scrîntit glezna. M-am prăbuşit pe carosabil, un taxi a fost foarte aproape să mă lovească. A frînat violent şi s-a oprit la doar cîţiva centimetri de mine. Anastasia mi-a sărit imediat în ajutor. M-a urcat în acel taxi şi am plecat

împreună la spital. Am rugat-o să-mi lase numărul de telefon... Era o ţipă ok. Avea un mod delicat de a rezolva problemele. Practic, nu ne-am certat niciodată."

„Şi cum de v-aţi despărţit?!"

„Intr-o zi, fără să-mi dea vreo explicaţie, m-a rugat să părăsesc apartamentul. N-am spus nimic, n-aveam nevoie de explicaţii, mi-am strîns lucrurile, neam îmbrăţişai, mi-a urat noroc si asta a

5 ***9 J i*** fost tot. Ştiam că nu mai puteam continua aşa, chiar dacă ea nu se plîngea niciodată. Uneori nu e nevoie de cuvinte."

„Cum de nu mi-ai spus toate astea înainte?"

„înainte eram altfel. Nici tu n-ai vorbit. Nu ştiu aproape nimic despre trecutul tău. Spune-mi măcar cine e Marcu? De unde l-ai pescuit?"

„Tocmai începusem o relaţie cu el. E plicticos. Nu ştiu ce gîndeşte cu adevărat. Scoţi greu cîteva cuvinte de la el."

„Cum l-ai cunoscut?"

„La o petrecere, acum vreo săptămînă. Partea ciudată a fost că nu părea să-1 cunoască nimeni acolo. M-a atras chestia asta. Ziceai că e picat din lună. Eram întrun imens atelier, la ziua lui Sebi... îl ştii pe Sebi?"

„Nu cred."

„Sebastian Olaru. E pictor. O să ţi-1 prezint. E un tip mişto. La el în atelier au loc nişte întîlniri. Încercăm să punem la punct o mişcare politică, o alternativă..."

„Glumeşti!"

„Nu. Sînt implicaţi în treaba asta oameni foarte capabili. Cîţiva erau aseară în piaţă."

„Deci ce vreţi să faceţi, un partid?”

„Pe scurt, da, un partid. Avem deja aproape cinci mii de semnături...”

„E foarte puţin.”

„Sîntem abia la început. Of, n-am văzut om mai cîrcotaş ca tine. Zilele trecute

5

am lansat un sait, uniuneapentruromania. Ro. Acum căutăm sediu.”

„Şi ce fel de orientare aveţi?”

„încercăm să nu avem o poziţionare clară.”

„Asta e o aiureală.”

„Ba nu e. Nu mai există doctrine pure. Doar mi-ai spus şi tu.”

„Asta nu înseamnă că nu trebuie să aveţi o doctrină. Eu, de exemplu, sînt adeptul unui liberalism de orientare socială, care să împace, aşadar, eficienţa liberalismului cu echitatea socială. E vorba de un reglaj fin. Nu e deloc uşor de obţinut.”

„Sună bine. N-ai vrea să participi la întîlniri? Ne-ai putea ajuta.”

„Să vedem... Nu promit nimic.”

„Mă duc la duş.”

Iau din bibliotecă un roman de

Christoph Ransmayr şi mă trîntesc pe canapea. Citesc cîteva minute, apoi se aude glasul nervos al Valentinei:

„Ce naiba?!”

„Ce s-a-ntîmplat?”

„Nu mai e apă.”

„E a doua oară săptămîna asta.”

.. Am rămas cu săpun pe mine”, zice si iese din baie.

5

Ii privesc corpul strălucitor. Şuviţe negre atîrnă peste clavicule, lipite, ca nişte cozi de şopîrlă. Agăţaţi de sfîrcuri, norişori de spumă. Mă apropii şi o sărut, apoi mă dezbrac. O iau în braţe, se prinde de gîtul meu şi-şi saltă picioarele, îmi înlănţuie şalele. Pielea îi miroase a

J 5

mentă. O pătrund energic, dar îmi cedează genunchiul stîng şi ne prăbuşim.

„Nu te opri!”, îmi spune.

Nu mă opresc, în ciuda durerii. Mă mişc tot mai rapid, ea geme şi-mi zgîrie spinarea.

***

E trecut de 10. Valentina a plecat. O voi revedea seara, în Piaţa Victoriei.

Mă-mbrac si-o-ntind si eu. Vecina de la

9 5

5 e deja în faţa blocului. Îmi zîmbeşte cu subînţeles. Ştie tot ce miscă-n cartier. A

5 9 9

văzut-o, desigur, pe Valentina.

Ies în bulevard, iau troleibuzul, cobor la capătul liniei. Mă aşez pe o bancă, îmi aprind o ţigară. Bat uşor în microfoane, încep să vorbesc:

„Pentru mine, timpul nu mai există. Lumea e doar o proiecţie a minţii mele de îndrăgostit. Pe axa timpului, eu şi Valentina formăm un punct care se tot măreşte:

momentul de-acum. Timpul vîjîie pe lîngă noi, îl vedem în urmă, îl vedem si înaintea noastră, noi rămînem aici şi mărim punctul de pe axă, punctul nostru. Punctul se transformă în guguloi, guguloiul va deveni o planetă gigantică, axa se va curba, apoi se va rupe, şi toate punctele, toate amintirile oamenilor, toate evenimentele, alături de planeta noastră, se vor risipi în dezordine, ca nişte mărgele, fără ca spaţiul să le poată vreodată opri etc., etc.”

Mă ridic de pe bancă şi mă apropii de troleibuzul care, scîrţîind din toate încheieturile, a oprit în staţie. Uşile i se deschid cu un oftat prelung.

***

Ajung acasă şi, în timp ce descui uşa, telefonul fix începe să sune. Nu poate fi decît mama. Numai ea mă mai sună pe fix. Răspund vesel, dar e agitată, îngrijorată, îmi cere să plec, să părăsesc tara.

»

„M-am împăcat cu Valentina”, îi spun.

„Nu înţelegi?! Va fi din nou dictatură!”

„N-o pot lăsa...”

„Ia-o cu tine.”

„Nu ar pleca niciodată, ştii bine.”

Trînteşte receptorul, tonul senfige-n timpan, închid şi eu pînă la urmă. *O să-i treacă.* Îmi spun şi mă aşez la computer. Intru pe Facebook, dar şi aici: indignare, turbare... Să i*eşim! să ieşim! Vom* ieşi, o sută de mii, cinci sute, un milion, prea puţin, boborul ne va sta de-a curmezişul, el are întotdeauna dreptate, boborul e înţelept,

el trebuie să ne conducă, aşa este drept, aşa vom fi cu toţii egali, repetentul va fi şef peste chirurg, peste profesor, e uman şi frumos să vedem un cizmar agramat învăţîndu-i pe arhitecţi arhitectura, pe scriitori literatura, pe economişti economia, e uman şi corect să avem miniştri cu doctorate furate, cu diplome obţinute pe bani, e glorios să avem generali din spuma mării născuţi, e glorios, sîntem duck*s şi* ne tragem din truc*ks.*

Pun mîna pe telefon, o sun pe mama.

„Vreau să mă-nsor cu Valentina”, îi spun, sperînd că o astfel de veste o va mulţumi.

9

Altădată ar fi sărit pînă-n tavan de bucurie, de cînd tot aşteaptă, dar acum nu, acum nu e momentul să-ţi cauţi fericirea aici, acum e momentul să fugi, aşa că mama tace o vreme, apoi, fără să comenteze intenţia mea, îmi spune:

„Măcar nu te mai duce în piaţă”.

„Nu ne pot pune pune pumnul în gură.”

„Nu te ştiam atît de naiv.”

Şi – zdrang! — îmi închide din nou telefonul în nas.

Nervos, înhaţ de pe birou pachetul de ţigări şi bricheta roz cu inorog, curcubeu şi steluţe, merg în bucătărie, deschid fereastra, mă aşez, sprijin picioarele de aragaz, bat pachetul în palmă, o ţigară saltă pe jumătate afară, o arunc între buze, degetul mare învîrte rotiţa brichetei, rotiţa scrîşneşte pe piatră, degetul mare împinge clapeta în jos, se produce-o scînteie şi gazul se-aprinde, o flacără mică, o boabă albastră cu căciuliţă portocalie, lipesc ţigara de ea şi inspir cu putere, cu sete, fumul coboară în piept,

coboară adînc, mi se pare c-aud ţigara cum arde, părîind uşurel, elimin fumul pe nări, *naiv?! eu, naiv?! ha, ha, ha!* ţigara se zbate-ntre degete, tremură, urlă ca un omuleţ ars pe rug, raze de soare, strecurîndu-se printre crengi, năvălesc înăuntru, se-nfig ca nişte suliţe-n mine, în masă, în scaune, în dulap, în coşul cu pîine, în căni, în farfurii, în pereţi, privesc o vreme fumul şi praful cum plutesc în lumină, apoi mă ridic, sting ţigara, o strivesc îndelung în scrumiera de tablă, cu cealaltă mînă încerc, o dată şi încă o dată, să îndrept fumul spre geam, să îl alung, gest inutil, evident, mă smulg din suliţe şi ies, străbat camera plină de cărţi şi de haine, apoi micul hol, pînă la baie, abandonez chiloţii pe calorifer, lîngă tricoul cu Moondog pe care-l purtase Valentina, şi intru în cadă, trag perdeaua de *nylon,* pornesc apa, mă spăl insistent, muncit de gînduri, îmi săpunesc corpul de mai multe ori, mă clătesc, stau pur şi simplu în cadă, sub jetul ştirb care ţîşneşte din para plină de calcar, lovesc furios cu pumnul în apa plină de spumă, stropind faianţa albastră, perdeaua, nu ştiu ce să fac, am nevoie de sprijin, sînt scriitor, nu mai ştiu să fiu altceva, mintea mea e cu totul pierdută în paginile pe care le scriu, literatura m-a smuls din viaţa reală, sufletul meu e tot ce mai am, sunetul mut al existenţei, psihicul, cum spun psihologii, dar poate că sufletul (sau psihicul) e un fel de iluzie pe care ţi-o creează creierul, că, prin urmare, nu există decît creierul şi e o prostie să ne imaginăm că purtăm în noi o entitate subiectivă, ceva care ar fi de natură spirituală, ba chiar divină, conştiinţa noastră ar putea fi doar ceva emergent, ceva născut din excitaţia

cerebrală, sau poate că psihicul foloseşte creierul ca pe un mijlocitor, ca pe un organ, şi poate că realitatea înconjurătoare este cea care duce la naşterea sa, ori poate că există un dublu determinism, că mintea şi psihicul acţionează unul asupra celuilalt, sau poate că evoluţia foloseşte vechi tipare comportamentale adunate ca într-un fel de cipuri, emoţiile fiind expresia schematică a tiparelor care s-au dovedit necesare în evoluţie, poate că evoluţia ne construieşte mintea, sau..., sau..., nu ştiu şi parcă nici nu vreau să ştiu, naiv?! *eu, naiv?! ha, ha, ha! da, sînt naiv! sufletu*l, despotul meu personal, e tot ce mai am, măcar în nebunia asta să cred, să mai cred, altfel aş putea, chiar acum, înroşi apa din cadă.

* * *

Seara, în Piaţa Victoriei, împreună cu Valentina, uit de orice dilemă. Ştiu sigur că locul meu e acolo, lîngă ea. Nu îndrăznesc să o întreb dacă-i e teamă, dacă nu crede că România e la un pas de dictatură, nu pot risca să-mi arăt din nou slăbiciunea, nu pot risca să o pierd încă o dată. Aşa că nu văd agitaţia militară de pe străzile Capitalei, TAB-urile şi camioanele care străbat oraşul pentru a fi plasate pe lîngă instituţiile cheie, îngrozind lumea. Televiziunile internaţionale prezintă imaginile convoiului, avertizînd asupra pericolului uriaş în care se află democraţia românească. Politicienii de la Bruxelles trag şi ei un semnal de alarmă. Americanii la fel. La noi, presa e împărţită, cea aservită Puterii vorbeşte despre golanii din Piaţa Victoriei, cea încă liberă relatează, destul de timid, ceea ce se petrece cu adevărat, în ciuda manifestărilor de

forţă pe care Puterea le desfăşoară, în seara asta sînt

5 – mult mai mulţi oameni în piaţă, vreo şase mii. Mai mulţi decît ieri, dar încă puţini, prea puţini pentru cît de importantă şi grea e bătălia. Ar trebui să fim măcar o sută de mii, dar oamenilor le e frică. Pornim în marş spre Piaţa Victoriei, încadraţi de jandarmi şi poliţişti. Purtăm pancarte, steaguri tricolore, scandăm: „Nu vrem dictatură!”, „Jos FSD!” şi, mai ales, „Ieşiţi din casă, dacă vă pasă!”. Privim spre oamenii din balcoane şi de la ferestre. Unii ne aplaudă, dar asta nu ne-ncălzeşte cu nimic. Îi vrem în stradă, alături de noi.

Alţii ne privesc în tăcere sau ne înjură şi ne trimit la muncă, deşi cei mai mulţi dintre protestatari au ajuns în piaţă direct de la serviciu. În ceea ce mă priveşte, au dreptate, sînt un impostor. Oamenii din jurul meu contribuie la bunul mers al societăţii, ei au tot dreptul să ridice pumnul, să strige. Eu însă nu produc nimic util, nimic cu adevărat valoros. Romanele mele sînt citite de şapte-opt sute de inşi. Poate o mie. Ce contează o mie de oameni într-o tară cu douăzeci de milioane de locuitori? s

Alţii ne strigă că am fi plătiţi de americani pentru a destabiliza ţara, că primim bani, după cum a spus un politician la televizor, chiar şi pentru cîini. În consecinţă, cîinii pe care-i văd în mulţime au atîrnate de gît pancarte cu mesaje ironice: „Cecul, cecul, mintenaş / Sau valiza ftill de cash”; „Hau, hau! / Azi cît iau?”; „This îs the Games of Thrones, / I want dollars, fuck the bones!” etc. Încercăm să ne păstrăm simţul umorului, dar tensiunea pluteşte în aer. Cîţiva au venit cu copiii. „E periculos, mai bine îi duceţi

acasă”, auzim în stînga şi-n dreapta. Unii părinţi cedează, alţii rămîn ferm pe poziţii: „E în joc viitorul lor. Trebuie să fie aici”.

De la Piaţa Universităţii coborîm spre Piaţa Unirii. Un cuplu se apropie de noi. El e înalt si creţ, ea e micuţă si blondă.

9 9~ 9 9

„Salutare!”, zice Valentina.

A

Ii îmbrăţişează, apoi mi-i prezintă. El e Sebi Olaru, artistul despre care mi-a vorbit, ea e soţia lui, o cheamă Maria. Veseli, foarte simpatici, nu par prea îngrijoraţi.

„Vii mîine la mica noastră întrunire ocultă, da? Asa am înţeles de la Vali”, îmi spune Sebastian.

„Da, cred că da.”

„Grozav!”

De la Unirii mulţimea se umeştendărăt, spre Guvern. Valentina scoate mobilul din geantă, răspunde:

„Alo! Nu te aud, vorbeşte mai tare. Da... Da... Bine, ajungem imediat”.

Ne face semn s-o urmăm. Părăsim carosabilul, înaintăm pe trotuar, în sus, pînă în faţa magazinului Cocor. Aici, nimeni altul decît negriciosul. Fumează şi-şi face de lucru cu telefonul. Mă uit cu reproş la Valentina.

„E OK – îmi spune –, a înţeles situaţia, vrea doar să vină cu noi.”

Marcu ne vede, zîmbeşte, spune „bună seara!”, apoi, foarte sigur pe sine, se apropie de mine. Se întîmplă atît de rapid totul, încît nici nu apuc să mă enervez. Îi strîng mîna

şi sînt convins că faţa mea uluită mă face să-i par idiot. Dă noroc şi cu Sebastian şi îi spune probabil o glumă, nu aud nimic, Sebastian îşi lasă capul pe spate şi rîde.

Coborîm cu toţii în stradă, ne alăturăm mulţimii, cu Marcu în cîrca **5 ’**

Λ

mea. Încerc să nu mă gîndesc, dar el e aici, chiar lîngă mine. Ieri o pipăia pe Valentina, acum se poartă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Mai degrabă aş spune că se preface, că, de fapt, nu vrea să renunţe la ea. Gîndul mă electrocutează, mă pune în gardă.

înaintăm, mărşăluim... Planeta senvîrte, se-nvîrte şi noi părem o pată de igrasie într-un colţ, după o mobilă grea, o republică neştiută, autonomă, care nu interesează pe nimeni, sîntem Adîgheia, Mordovia, Saha, Altai, Daghestan, Inguşetia, Cabardino-Balcaria, KaraciaiCerkessia, Carelia, Mari El sau Tatarstan...

Şarpele uriaş ajunge în faţa Guvernului, se tîrăşte obosit din bulevard înapoi în cuibul din piaţă, se-ncolăceşte şi săsăie, zvîcneşte din coadă, saltă din cap. În lipsa noastră, un şarpe mai mic crescuse în cuib, o mie cinci sute sau două de oameni. Şarpele mare înghite şarpele mic, prinde puteri, sssssssss! sssssssss! pîntecul greu, pîntecul plin luceşte în noapte. „FSD, ciuma roşie! FSD, ciuma roşie! FSD, ciuma roşie!...” Strigăm mai încrîncenaţi ca niciodată. Jandarmii ne privesc impasibili. Unii protestatari le dăruiesc flori, apoi se fotografiază alături de ei. Jandarmii, cu o floare în mînă sau înfiptă în buzunarul de la piept, zîmbesc şi par cumsecade. Se scandează:

„Jandarmii sînt cu noi! Jandarmii sînt cu noi!...”; dar opiniile sînt împărţite: „Dacă ar primi ordin, ne-ar face chiseliţă”; cred cei mai mulţi. Se revine apoi la scandările obişnuite. Sub cerul plin de stele, strigăm şi strigăm. Clădirea Guvernului ne răspunde cu o tăcere asurzitoare, mai puternică decît glasurile noastre. După încă vreo oră, piaţa începe uşor-uşor să se golească. Rămîne o mînă de oameni, să mai dea o vreme iluzia că manifestaţia nu s-a sfîrsit. Nu mai sîntem un şarpe gigant, sîntem din nou cîţiva pinguini rătăciţi pe un aisberg. Sebi, Maria şi Marcu deja au plecat. Valentina trage de ea, abia de mai are puterea să strige, să stea în picioare, strînge din dinţi, îi simt neputinţa, frustrarea, pînă la urmă renunţă, e şi ea om. Ne aruncăm într-un taxi, rupţi, năclăiţi. Vedem ca prin vis lumini şi clădiri, nimic nu arată schimbat, oraşul trăieşte la fel, nu are nevoie de noi, nu-i pasă de noi. Valentina se lipeşte de mine, îşi sprijină capul de umărul meu, închide ochii. Şoferul ne-ntreabă dacă am

fost la protest.

„Am fost”, îi confirm.

„Nu veţi rezolva nimic”, ne spune superior.

Valentina deja a adormit, altfel i-ar fi sărit la beregată. *Nu veţi rezolva nimic,* îmi răsună în cap şi simt că taxiul ăsta nu ne va elibera niciodată, vom fi de vii în el îngropaţi, vom încerca inutil să ieşim, vom striga, vom bate în geamuri, nu ne va auzi nimeni, şoferul va fi de neînduplecat, nu va opri, nu va deschide vreo uşă, îşi va întoarce o clipă capul şi vom vedea că e mort, că e doar un

schelet care rîde.

Noaptea, ca o presă uriaşă, se lasă neagră şi grea, ne striveşte cu tot cu taximetru şi şofer, face din noi un amalgam inseparabil.

Ajungem, prin cine ştie ce miracol, acasă şi adormim de îndată ce, parcă mitraliaţi de un pluton de execuţie, ne prăbuşim goi în pat, ca într-o groapă comună.

***

Ne trezim pe la 11. E sîmbătă şi putem lenevi oricît dorim. Strîng în braţe trupul gol al Valentinei şi nu înţeleg ce legătură are cu noi lumea din afara acestei încăperi. Sînt, în sfîrşit, în barca bună, dar, în loc să plutesc pe apă, am senzaţia că barca a fost smulsă de pe mare şi aruncată-n deşert. Un colaj monstruos. Mă simt ca un bărbat pregătit să meargă la plajă-n Hawaii, dar care, în loc de asta, nimereşte pe un cîmp de război. Imaginaţi-vă, un bărbat în pantaloni de baie, în cămaşă albastră cu palmieri rozalii, cu şlapi în picioare, cu pălărioară de paie pe cap, alergînd disperat printre tancuri, printre explozii, printre cadavre, cu gloanţele şuierîndu-i pe la urechi, cu inamici apropiindu-se din toate părţile. Cum poate el supravieţui?!

Iau de pe noptieră telecomanda, pornesc televizorul. Pe Digital TV este prezentat un fragment din conferinţa de presă pe care liderul FSD a ţinut-o în această dimineaţă: „Gata cu cerinţele de la Bruxelles, nu vom mai accepta să ne fie impuse lucruri absurde. Vom începe procedurile pentru ieşirea României din UE şi nu vom accepta tergiversarea lor, altfel vom fi nevoiţi să rupem brusc şi unilateral legăturile cu Bruxelles-ul. Nu va fi o negociere,

să fie clar”. Ne ridicăm în capul oaselor şi urmărim împietriţi imaginile. În clipa următoare sună telefonul fix. Valentina se uită la mine.

„E mama”, îi spun, dar nu mă mişc din pat.

„Răspunde!”

„Nu răspund. Ştiu ce vrea.”

„Ce?”

Mă gîndesc cum să-i spun, îmi caut cu grijă cuvintele, dar întîrzii prea mult şi

Valentina, parcă uitînd de întrebare, îmi zice:

„Dacă nu iese toată lumea în stradă sîntem terminaţi”.

9

Femeie nebună! — gîndesc şi îmi vine să urlu – *Cum naiba să te opresc?!*

Telefonul meu mobil zbîrnîie pe noptieră. Îi privesc ecranul. Aşa cum m-am aşteptat, e tot mama. Îl ignor. Imediat începe să vibreze şi telefonul Valentinei. Valentina ridică aparatul, îl pune la ureche.

„Da!”, răspunde tăios.

„De ce să plec?! Aţi votat cu FSD...”

„Scuzele mă lasă rece. Voi şi cei ca voi ati nenorocit tara asta. La fel si cei care

9 9 9

n-au mers la vot. Sînteţi cu toţii vinovaţi pentru ilegalităţile comise acum. Vor fi poate şi crime. Tată, dacă o să primesc un glonţ în ceafa, să ştii că tu şi cu mama l-aţi tras.”

„Daaa, daaa, acu’ plîngi. Degeaba mai plîngi.”

A

închide şi aruncă telefonul. Aparatul aterizează pe parchet, se face bucăţi.

„Vă urăsc!”, strigă şi loveşte cu pumnii în pat. „Vă urăsc!”, repetă iar şi iar, pînă ce faţa i se umple de lacrimi.

* * *

Coborîm la metrou. Atelierul lui Sebi e undeva în zona Unirii. Stăm pe peron, ne holbăm la peretele pe care scrie numele staţiei. O prind de mînă şi ea schiţează un zîmbet. Din tunel ne izbeşte

» 9

masa de aer rece împinsă de tren.

* * *

în atelierul lui Sebastian s-au adunat douăzeci şi ceva de persoane. Pe o canapea stau o ţipă şi-un tip, pe un *bean bag chair* – un individ care seamănă cu William Defoe. Ceilalţi sînt înşiraţi pe jos. Pe pereţi şi pe lîngă pereţi, foarte multe pînze. Naturi moarte în genul lui Tjalf Spamaay sau Pedro Campos. Chiar că moarte. Oricît de bine ar fi realizate. N-am suportat niciodată hiperrealismul. Nu-i înţeleg rostul. Un aparat de fotografiat poate face într-o clipă un astfel de „tablou”.

Doi copii blonzi, un băiat şi o fată, trec alergînd printre noi. Vin pe o uşă, ies pe alta. Maria le spune în zadar să se potolească, aşa că Sebastian e nevoit să intervină.

„Alexandra! Şerban!”

Are o voce puternică. Cu feţele încă strălucind de veselie, copiii împietresc.

„Mergeţi la voi. Avem treabă”, le spune Sebastian, de data asta cu glas blînd, apoi le zîmbeşte.

Copiii părăsesc chicotind încăperea, dar abia se închide usa, că se si deschide la loc.

„Am spus... — ridică din nou vocea Sebastian, dar în clipa următoare îl vede pe Marcu – Aaa, salut! Tu erai? Credeam că sînt copiii. Mă bucur că ai venit.”

„Scuze pentru întîrziere!”, mormăie negriciosul, apoi se aşază turceşte, chiar lîngă uşă, rezemîndu-se de perete.

[[[[[[[individulăstamăscoatedinminţi!]]]]]]]

Discuţia începe, „trebuie să trimitem o scrisoare către ambasade, către presa străină...”, eu însă îmi imaginez că mă bat pe viaţă şi pe moarte cu Marcu, „fleacuri! Ar trebui să atragem cu adevărat atenţia”, mă ridic mereu şi mereu de la pămînt, „ce propui?”, lovesc şi eu zdravăn cu pumnul, „să folosim cocktailuri Molotov, să construim baricade...”, îi aplic o lovitură de picior, „violenţa nu ajută la nimic. Dimpotrivă. Vor avea motiv să cureţe piaţa”, dar Marcu nu se lasă, revine, mă strînge de gît, „a trecut timpul protestelor paşnice. Ar trebui să luăm exemplul turcilor din Piaţa Taksim”, îl prind de boaşe, „nuuuu. Nuuuu! Fără violenţă!”, îl lovesc cu capul în gură...

Vorbele! Cum vin ele si se duc, cum ne storc inima, cum aleargă ca nişte spiriduşi sau tropăie ca nişte elefanţi prin minţile noastre, multe, multe vorbe, curg mereu, bune, stricate, murdare, translucide, grase, slabe, tăioase, fărîmicioase, obscure, plîngăcioase, curg la nesfîrşit şi ne îmbată, curg ca zahărul dintr-o pungă spartă, curg ca o eşarfa de mătase pe piciorul lung şi gol al unei femei focoase sau, ca o bucată de şmirghel, sfîrtecă pielea. Vorbele, cîrjele noastre, armele noastre.

Dăm din gură, clefuim, clămpănim. Aruncăm uneori în ceaun numele unor flecari notorii şi amestecăm, amestecăm, vorbele lor au greutate, vorbele lor au savoare, facem ghiveciul gustos. Dar omul trebuie să asculte mai mult, trebuie să se îmblînzească, să înveţe reţinerea extatică, să-şi pună urechea pe celălalt şi să tacă, să coboare în luminişul fiinţei. Avem nevoie

5»

de o societate a ascezei contemplative. Fiinţa, şi nu omul, trebuie să stea în centru. Umanismul care nu tine cont de acest

9

lucru va sfîrsi întotdeauna în totalitarism, căci omul este fundamental ticălos si nu

5 adevărul îl interesează, ci impunerea binelui propriu. Cei din jurul meu cred că planifică tot felul de lucruri, dar de fapt nu planifică nimic, şi mi se pare că ar putea să cadă din cer o bombă peste noi sau că n-ar putea să cadă, şi asta e totuna şi n-ar mira pe nimeni. Facem parte din agitaţia generală, din agitaţia lumii, pe întreaga planetă oameni ca noi dau din mîini şi picioare, strigă şi zbiară, e atît de obositor, nu te poţi pune în faţa lor, tăvălugul te va face una cu pămîntul, nu le poţi spune să oprească zarva măcar un pic, mugetul lumii îţi acoperă glasul stingher, eşti atît de obosit şi-ţi vine să închizi ochii sau mai bine să mori. Desigur, noi sîntem cei buni, cel puţin în acest moment al istoriei, dar ia să fim lăsaţi să conducem, vom vedea cum din aceeaşi substanţă primordială se ridică demoni, idealişti ca şi noi, inşi posedaţi de propriul

umanism, care vor cu orice preţ ca Omul lor să triumfe.

***

Sîntem nervoşi. Prea multe voci, prea multe idei. Nimeni nu e mulţumit de propunerile celorlalţi. Ne-am lungit prea tare, trebuie să mergem în stradă. Convenim, totuşi, ca a doua zi să ne întîlnim din nou pentru a redacta un manifest.

„Şi-acum... la luptă!”, strigă cineva, facîndu-ne să rîdem.

Ne urnim, ajungem în stradă, iarăşi în stradă, avem un steag şi pancarte, intrăm la metrou. Pe lîngă toţi ceilalţi, părem o trupă ambulantă de teatru, nişte extravaganţi, poate chiar nişte circari.

Oamenii nu par prea interesaţi de ceva ce nu le afectează direct viata. Încă nu le-a spus nimeni în faţă „gura!”, încă nu i-a bruscat, încă nu le-a interzis să facă aia si ailaltă... Au în continuare viata lor î 5

obişnuită, casa lor, familia lor, bunurile lor, totul e neschimbat. Ce treabă au ei cu vîrtejul abstract al politicii?! Istoria e sus, ei sînt aici, jos, mici şi neştiuţi.

William Defoe începe brusc să recite:

„Eu cred că sîntem un popor vegetal,
De unde altfel liniştea
In care aşteptăm desfrunzirea?
De unde curajul
De-a ne da drumul pe toboganul somnului
Pînă aproape de moarte,
Cu siguranţa
Că vom mai fi în stare să ne naştem

Din nou?

Eu cred că sîntem un popor vegetal —

Cine-a văzut vreodată

Un copac revoltîndu-se? n

O femeie se apropie şi îi oferă cîţiva lei.

„Iubesc poezia Anei Blandiana”, spune emoţionată.

Defoe, cu buza de jos tremurîndu-i, se holbează o clipă la ea, pe urmă îi zbiară în faţă:

„Căcat!”

Vedem dintr-odată cum sărmanul popor vegetal se aprinde.

„Nesimţiţilor!”

„Golanilor!”

„Afară cu voi!”

„Aşa, din mers?!”, ripostează ironic unul dintre noi.

„Afară din ţară!”, sîntem pe loc lămuriţi.

„Comuniştilor!”, le strigă Valentina.

„Sînteţi plătiţi de Soros”, îi dă replica un domn pe al cărui tricou scrie: I’M COOL.

Corabia nebunilor ajunge în sfîrşit la Piaţa Victoriei. Ne strîngem la uşi, coborîm. Dulăii vor să ne mai spună ceva. Acum, cînd au rămas la adăpost, e momentul pentru cele mai dure acuze.

„Sînteţi proşti ca noaptea!”

„Drogangiilor!”

„Jegoşilor!”

***

E un aer umed, înăbuşitor. Un aer cenuşiu. Sîntem o sută de mii. Poate mai mulţi. Sîntem cei care nu aleargă,

precum găina jumulită de Stalin, după firimiturile aruncate de FSD. „Li-ber-ta-te! Li-berta-te! Li-ber-ta-te!” Un singur cuvînt vorbeşte acum despre tot.

Stau în spatele Valentinei, îi privesc părul şi nu ştiu de ce mi se pare că nu-i voi mai putea vedea niciodată faţa, că nu se va mai răsuci spre mine şi că nici eu nu voi avea puterea s-o-ntorc. Şi chiar de-aş reuşi, îmi mai trece prin minte, chipul ei ar fi ascuns sub părul care acum îi acoperă ca un clopot negru capul.

De pe bulevardul Iancu de Hunedoara se apropie vreo sută de indivizi din galeria unei echipe de fotbal. Ni se alătură şi încep să strige „Muie FSD!”, „Pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!”, „Ieşiţi afară, javre ordinare!”... Cum nu le preluăm scandările, trec la următoarea mişcare. Îşi trag pe faţă căciulile care se dovedesc a fi cagule şi încep să arunce cu petarde către jandarmi. Ne îndepărtăm de ei imediat şi strigăm „Fără violenţă!”, dar e în zadar. Sîntem victimele unei înscenări. Jandarmii pornesc la atac, încep să lovească la întîmplare. Bastoanele vîjîie-n aer, izbind ţeste şi braţe, spinări şi picioare. Se aud trosnete, gemete, plînsete, urlete. Mulţimea e tocată mărunt.

Un timp o ţin pe Valentina de mînă, dar pînă la urmă trupurile care se tot izbesc de noi ne separă şi ne pierdem unul de celălalt, purtaţi parcă de valurile furioase ale unei furtuni.

Cînd unul dintre protestatari e înhăţat, încercăm să-l salvăm, ne agăţăm de el, dar jandarmii ne lovesc cu sălbăticie şi reuşesc, de cele mai multe ori, să-l smulgă pe nefericit dintre noi.

De pe o stradă de lîngă Guvern se ivesc cîteva camioane militare. Din ele coboară zeci de soldaţi înarmaţi. Se aud focuri de armă. În încercarea de a scăpa, ne călcăm în picioare.

„Sînt gloanţe de cauciuc!”, se strigă de undeva.

Vestea se răspîndeşte rapid.

Mă uit în toate părţile după Valentina. Îmi tremură bărbia, îmi tremură mîinile... Sînt disperat. Apoi, ca prin minune, o zăresc. Capturată de un militar, se zvîrcoleşte din toate puterile. Militarul o prinde de păr şi, flancat de doi jandarmi, o tîrîie după el. Alerg să o eliberez. O femeie e însă proiectată în picioarele mele, genunchiul îmi cedează din nou şi mă prăbuşesc pe asfalt. Strîng din dinţi, mă ridic. Încerc să termin cursa, ca John Akhwari, dar, după numai un pas, primesc o lovitură violentă în creştet şi îmi pierd cunoştinţa.

5 *9*

* * *

Nu zăresc nimic. Perdele groase, ca nişte uriaşe aripi de molii, mă înfăşoară. Pipăi pereţii. Mi-ar plăcea să fiu precum celulele care se divid, să las aici, în bezna din jur, pe unul dintre noi, dintre mine şi mine, să-1 abandonez, să-1 trădez, să ies la lumină, să nu mai vreau să mă-ntorc. Cel rămas ar fi păpuşa voodoo în care întunericul şi-ar înfige răzbunător acele, dar aş supravieţui, protejat de lumea în

A

care m-aş regăsi liber. Insă n-aş pleca tară Valentina. Închid ochii, de parcă întunericul ar putea înhăţa imaginea ei, de parcă şi-ar putea vîrî ghearele în mintea mea. Mă

rog la Dumnezeu, orice sau oricine ar fi el, şi ştiu că sînt laş, mă rog ca un ateu într-un avion care se prăbuşeşte.

***

Uşa de metal se deschide energic şi lumina crudă a neonului de pe coridor umple brusc încăperea. Mijesc ochii. Disting cu greu o siluetă în contre-jour. Se apropie de mine şi încremenesc. E negriciosul. Îşi arunc-o ţigară-ntre buze şi o aprinde. Trage cu sete din ea.

„Ce-ai făcut, mă revoluţionarule, ai căcat steagu'?"

începe să rîdă. Ca nişte pungi pline cu apă hohotele se izbesc de pereţi. Nu înţeleg ce se-ntîmplă. În uşă e un poliţist care aşteaptă.

„Hai, vino cu mine!"

Mă prinde de braţ şi mă conduce afară. Pornim pe culoarul lung şi îngust, urmaţi de poliţist.

„Tu eşti băiat de treabă, ce dracu' ţi-a trebuit să te iei după nebuna aia?! Uite, acum suferi ca prostu' din cauza ei."

Mă arunc asupra lui şi reuşesc să-l dobor, apoi îl izbesc cu pumnul în gură. Poliţistul vrea să mă lovească, dar cel de sub mine-1 opreşte:

„Lasă-1 în pace!"

Se răsuceşte apoi cu agilitatea unui luptător de MMA, ajunge deasupra mea şi mă prinde ca-n cleşte. Abia de mai pot respira. Rînjeşte. Din gură îi curge salivă amestecată cu sînge.

„Aaa, deci eşti viteaz cînd vine vorba de pizdulicea aia. Dac-o vedeai cum guiţa ca o scroafa cînd i-o trăgeam la buci, cred că nu te mai opăreai în halu' ăsta. Auzi, mă?

Simţi ce puloi am? Spune, mă, simţi?”

A

Işi freacă de mine sexul semierect, continuînd să rînjească.

„Hai, ridică-te! Şi-ncearcă să nu mă mai enervezi. Fac asta spre binele tău. Ar trebui să fii recunoscător.”

„Mişcă!”, îmi zice şi poliţistul şi mă împinge.

„Stai, mă, -n spate, nu te mai băga”, îl pune la punct negriciosul.

Ajungem în capătul holului şi pătrundem într-o vastă încăpere. Pe lîngă pereţi, păziţi de poliţişti şi jandarmi, zac înşiraţi bărbaţi şi femei, cu chipurile răvăşite, tumefiate, cu hainele rupte şi pline de sînge.

„Nu-i aşa că nu e nevoie să-ţi pun cătuşe?”

9

A

încuviinţez dînd din cap. Mă bate pe umăr şi îi arată unui jandarm o hîrtie. Acesta o cercetează cîteva clipe, apoi ne permite să trecem. Dăm într-un alt coridor, ceva mai lat decît primul. Un neon clipeşte agonizant. O luăm la stînga. Apoi din nou la stînga şi ajungem la o altă uşă păzită de jandarmi. Negriciosul le vîră şi acestora hîrtia sub nas.

A

Intr-o curte înconjurată de un gard cu sîrmă ghimpată, o Dacie albastră aşteaptă parcată chiar în faţa uşii. Şoferul, un tip chelios, cu mustaţă şi ochelari de soare, bate darabana pe volan. Urcăm în spate.

„La aeroport”, zice negriciosul.

îl privesc surprins.

„O să fie bine”, îmi spune.

„Şi Valentina?! Nu plec fără ea.”

„Tot o mai vrei?! — îmi spune zîmbind – N-ai auzit?! O să fie bine. Tatăl Valentinei ştie pe cineva... S-a rezolvat. Doar să nu agitaţi prea mult apele. Ţineţivă pliscul. Braţul nostru e lung, vă ajunge oriunde. Şi nu uitaţi, rudele voastre sînt aici. Le-aţi putea avea pe conştiinţă.”

Maşina goneşte, privesc pe geam, oraşul nu pare confruntat cu vreo criză. E mult mai puţină lume pe străzi, dar în rest totul arată la fel.

„Aş putea vorbi cu maică-mea?”

„Nu. Nu vei vorbi cu nimeni. Te urci în avion si te cari. O vei suna cînd

9 ajungi.”

„Cînd ajung unde?”

„Vei vedea.”

„Dar nu am acte...”

„Actele tale sînt la Valentina.”

Dacia intră în parcarea supraetajată şi opreşte la ultimul nivel.

„Aranjează-te un pic, doar nu vrei să te vadă în halul ăsta.”

îmi trec mîinile prin păr, îmi aranj ez gulerul gecii şi-mi scutur pantalonii de praf.

„Nici tu nu arăţi prea bine.”

Zîmbeşte si-si cercetează buza

3 3 3

umflată.

„Pe alţii i-am nenorocit pentru mult mai puţin. Mare noroc ai avut. Adevărul e că-mi placi. Poate-o să-ţi vină mintea la cap. Am putea lucra împreună cîndva. Ne sînt necesari scriitorii.”

„Noi doi nu avem nimic în comun.”

„Deja avem, ai uitat?! Hai, du-te! Te aşteaptă la poarta 157. Să nu vă treacă prin cap să faceţi vreo trăsnaie. Sîntem cu ochii pe voi.”

A

Ii întorc spatele şi mă îndepărtez cu paşi grei. Inima îmi duduie ca un pickhammer. Mi-e teamă să nu fie vorba de o capcană, chiar dacă nu înţeleg ce rost ar avea. Puteam fi eliminat mult mai devreme şi fără atîta bătaie de cap.

Intru în aeroport şi merg tot mai repede. 150... 151... 152... 153... Aş vrea să alerg. 154... 155... 156... în sfîrşit: 157.

Valentina e singură, ţine în mîini actele şi biletele noastre, priveşte în gol. Are umerii strînşi, un pic ridicaţi, de parcă i-ar fi frig. Pe chip i se citeşte tristeţea amestecată cu groază. Palidă, încercănată, arată ca o fantomă.

Cînd ajung lîngă ea, nu schiţează vreun gest. Numai ochii îi sînt inundaţi dintr-odată de lacrimi. O iau în braţe şi ea geme uşor.

„Nu mă strînge prea tare.”

CAII

A

In prima zi am bătut un copil şi am muşcat-o pe educatoare de mînă. În alta am aruncat cu o jucărie de

lemn într-un geam, facîndu-1 ţăndări. Dar cea mai mare ispravă a fost să incendiez grădiniţa.

„Tata e pompier şi va stinge focul”, i-am spus educatoarei cînd mi-a smuls cutia de chibrituri din mînă.

Pînă la urmă, ai mei au decis că încă nu sînt copt pentru socializare şi m-au retras de la grădiniţă. Am fost fericit. M-am jucat liniştit cu cowboy-i şi indienii printre crenguţele de brad pe care le aşezam pe covor. Nu ştiam niciodată cu care dintre ei să tin, asa că în final mureau toţi. Rămîneau vii numai caii. Se împrieteneau şi hotărau să trăiască împreună, pînă la adînci bătrîneţi, printre crenguţe de brad.

Am mers apoi la şcoală, am devenit pionier. Poate că aş fi devenit şi comunist, cine ştie. Degeaba mă dau acum rotund, n-am stofa de erou.

într-o zi, pentru că se apropia 8 Martie, învăţătoarea ne-a propus să le facem o surpriză mamelor noastre.

„Spuneţi-le că n-aţi fost cuminţi şi că trebuie să vină la şedinţă.”

5 ***i***

Fiecare elev a avut de învăţat o poezie despre mamă. Mie mi-a revenit una de Veronica Porumbacu:

„S-au aprins în noapte stele.
Ce aproape sînt de ele!
Numai să întind o mînă
Şi-una-n palm-o să-mi rămînă.
Mamă, vrei de ziua ta
Să-ţi aduc în dar o stea?”

Trebuia să fim îmbrăcaţi în uniformă de pionier, ne

avertizase învăţătoarea, era obligatoriu, aşa că în dimineaţa respectivă am căutat pe ascuns cămaşa şi cravata. Am găsit cravata, dar cămaşa nu părea să fie nicăieri. Pînă la urmă, mi-a trecut prin minte să verific şi coşul cu rufe murdare. Era acolo, şifonată ca vai de ea. Am îndesat-o-n ghiozdan şi-am plecat.

Cînd am ajuns la şcoală, m-am schimbat în toaletă si am trecut de mai **9**

multe ori palmele ude peste cămaşă, încercînd în zadar s-o netezesc. Nu voia cu nici un chip să arate altfel decît ca o cîrpă călcată-n picioare de un elefant.

La ora 11 mamele noastre au fost lăsate să intre în clasă. Învăţătoarea ne aşezase pe două rînduri, în faţa tablei deasupra căreia atîrna portretul tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Pe rîndul din spate, suiţi pe podium, se aflau cei mai mici de înălţime. Printre ei mă număram si eu.

9 9

Mama, crezînd că vine să afle de ce mă făceam vinovat (refuzasem categoric să-i spun ce „făcusem”), se-mbrăcase cu nişte banali pantaloni negri, cu o geacă de fîş vişiniu-închis, destul de uzată, iar capul şi-l acoperise cu un şal negru din dantelă, de ziceai că e o văduvă spaniolă. Toate celelalte femei străluceau, erau colorate şi vesele. Colegii mei nu-şi ţinuseră gura. Numai eu procedasem întocmai cum ne ceruse învăţătoarea. Dar nu-mi păsa. Aveam ochi doar pentru mama şi abia aşteptam să mă audă recitînd poezia.

Cînd mi-a sosit rîndul, am rostit versurile tare şi clar, cu pieptul umflat, iar la final aveam lacrimi în ochi. De

fericire, de dragoste.

„Mă boule! — mi-a zis mama pe drum – Toate nenorocitele alea erau îmbrăcate elegant, numa' io arătam ca o matracucă. Şi tu?! Parcă te-a molfăit vaca. De ce nu mi-ai zis, mă, de ce?!"

Mergeam pe lîngă lac, mama ţipa, eu încetasem s-o mai ascult. Voiam să mor. Niciodată pînă atunci – şi niciodată după aceea – nu a mai fost atît de rea. Am încercat s-o-nţeleg şi pînă la urmă am iertat-o, căci numai eu o obligasem să devină o văduvă spaniolă, eu, pionierul sifonat.

5

Am ajuns acasă, m-am închis în camera mea şi am aruncat în foc, prin uşiţa sobei de teracotă, toţi caii, unul după altul. Îi priveam cum se topesc, cum devin de nerecunoscut. Din bucătărie se auzeau sertare, farfurii, tacîmuri şi scaune smucite, trîntite.

„Spală-te pe mîini şi vino la masă!" mi-a strigat mama.

„Vin imediat", am răspuns.

Am închis uşiţa şi m-am dus să mă spăl.

„Ce dracu' miroase aşa?!", l-am auzit pe tata strigînd din camera lui.

M-am ridicat pe vîrfuri şi m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei.

„Sînt caii", am zis şi am răsucit robinetul.

SEX

Era pe jumătate beată, pe jumătate dezbrăcată, cu toţi cei 43 de ani expuşi sub lumina dură a veiozei. El nu se mai oprea. Işi plîngea de milă, deşi voia să pară înţelept.

Băuse şi el destul, dar alcoolul nu-1 mai înveselea ca altădată, ci îi adîncea depresia.

Din boxe se auzea Sonic Youth. Pe măsuţa din faţa canapelei erau două pahare cu whisky, un roman de Henry James, un pachet de ţigări, o brichetă şi un telefon mobil. Bine măcar că nu pusese Bach, aşa cum făcuse cu o seară înainte. Ea adormise imediat. Răzbunător, o abandonase pe canapea. Ea se trezise pe la 7, înfrigurată, cu dureri în zona cervicală. Mersese în bucătărie, băuse o cafea şi fumase o ţigară. Făcuse duş plîngînd, se-mbrăcase şi plecase la serviciu. Se-ntorsese pe la 6. Copiii erau la bunici, ar fi putut face sex mai devreme. Nu făcuseră.

Era trecut de miezul nopţii şi el continua să vorbească. Apoi s-a ridicat să schimbe muzica. Şi-a trecut degetele peste cotoarele CD-urilor din suportul ce se înălţa aproape pînă-n tavan. A ales *Good* de la Morphine. Ea a răsuflat uşurată. Scăpase de Bach.

El a rămas cu carcasa goală în mînă, bîţîind din cap. Se uita la CDplayer de parcă s-ar fi uitat la un televizor şi fredona în şoaptă: *Somethin ’ tells me you can read my mind...*

PRIETENUL

Trecuseră cinci ani de cînd îl văzusem ultima oară. Şi probabil că ar mai fi trecut cine ştie cîţi dacă nu ne-am fi regăsit din întîmplare. S-a purtat de parcă ne despărţisem cu o zi înainte. Adevărul e că arăta neschimbat. Aceeaşi alură sportivă, acelaşi zîmbet perfect, optimist, hollywoodian. Eu pierdusem un pic din supleţe. „Bă, ce gras eşti!...”, mi-a zis de cum m-a văzut şi am fost mulţumit

că nu s-a legat şi de incipienta chelie. Aş fi vrut să mă revolt, dar bizarul comportament al prietenului meu mă fascina. Îmi părea o formă superioară de egoism. În urmă cu cinci ani, cînd i-am spus că mă însor, mi-a replicat sec: „Gata, viaţa ta s-a terminat!”. Din nou m-am lăsat cucerit de siguranţa de ucigaş profesionist cu care şi-a proclamat independenţa faţă de toţi şi de toate. Aş fi vrut să am şi eu sîngele lui rece, să deţin puterea de a nu trăi sentimente care te transformă într-un ins vulnerabil, să nu simt aşadar nevoia de a trăi alături de

5

A cineva.” Ei, cum merge căsnicia? încă nu te-ai plictisit?”, m-a întrebat la fel de tranşant. Am răspuns cu un calm trucat grosolan: „Sînt fericit!”. „Asta e foarte bine”, mi-a zis şi n-am ştiut dacă-şi bătea joc de mine sau era sincer. Totul părea foarte simplu pentru el, faceai aşa sau aşa, nu existau variante de mijloc, compromis sau nesiguranţă, lumea era vopsită în alb şi negru, de-o parte oamenii liberi, de cealaltă oamenii convenţionali care nu aveau curajul să se lase în voia sorţii, care căutau să arunce ancora, din dorinţa de a poseda ceva sigur, de a fi într-o situaţie călduţă. Nu, nu putea fi sincer. Pentru el, îmi spusese de atîtea ori, cuplul e o cuşcă în care trebuie să te convingi că te simţi bine, că partenerul tău nu are defectele pe care este evident că le are. Am intrat într-un bar si am continuat să vorbim.

9

Prietenul azvîrlea cuţit după cuţit şi toate mă nimereau în plin, lăsînd neatinse baloanele colorate pe care atît de

frumos le aranjasem în jurul meu. Sîngele şiroia şi zîmbeam hipnotizat. Apoi a dispărut din nou. Într-o ţară nordică, aşa se zvonea. Existenţa mea curgea relativ liniştit, o viaţă ca a multora, aveam un copil, locuiam într-un apartament cu trei camere, confort 2, într-un cartier muncitoresc, mergeam la serviciu, în weekend ieşeam cu soţia în oraş, ne întîlneam cu prietenii, vara mergeam la mare, iama la munte, era bine, dar mă gîndeam la prietenul meu şi îmi imaginam libertatea rece în care se găsea, zăpezile splendide, gheţurile, spaţiile imense, vedeam chipuri strălucitoare, ochi vii, obraji rumeni, îl vedeam în lumea aceea, cu trupul său subţire, îl vedeam fericit, necorupt de nimeni şi de nimic, un virtuoz al trăirii neîngrădite. Soţia îmi surprindea momentele de melancolie, dar invocam tot felul de pretexte. În fond, nici nu era deranjată, se arăta doar grijulie. Un gest de afecţiune. Nu încerca să smulgă o mărturisire. Era o femeie discretă, nu se băga cu forţa în sufletul meu, puteam respira lîngă ea. O iubeam şi îmi iubeam copilul. Nu avea de ce să-şi facă griji. Însă nu puteam scăpa de amintirea prietenului meu. Mediocritatea existentei mele nu

»

făcea decît să o aducă mereu si mereu **9**

la suprafaţă. Vorbele lui săpau în mintea mea galerii tot mai lungi ce păreau cămi vor şubrezi iremediabil creierul, că

9 ~ vor duce la prăbuşirea lui. Uram blocul în care locuiam, cartierul urît şi imund, feţele patibulare ale

vecinilor. Asaltat de frustrări, furia creştea în mine. Apoi l-am revăzut. Se-ntorsese din nou fără să mă anunţe. Intr-o zi însă m-a chemat. Am intrat în spital, tremuram, îmi părea totul atît de absurd. L-am găsit, era singur într-un mic salon. Mi-a zîmbit. Orbitele îi erau foarte pronunţate, nu prea mai puteai să-nţelegi ce transmit ochii săi. Era o permanentă expresie jalnică, de oroare încremenită, expresia ochilor unui miel mort, jupuit, de pe raftul unei măcelării. Desigur, moartea care avea să-1 răpună atît de devreme nu dovedea că libertatea sa nu fusese autentică. Şi nici nu simţeam că aş fi în vreun fel învingător. Îl priveam şi din nou mă încerca o ciudată fascinaţie. El putea să dispară într-un mod atît de special. Moartea mea o să fie banală, eram sigur de asta. Şi atunci am înţeles. După ce prietenul meu îmi spusese ce înseamnă viaţa adevărată, acum sosise momentul să-mi vorbească despre moarte. Îl uram şi-1 invidiam pentru puterea de a fi atît de categoric. Nu părea surprins de ceea ce i se întîmpla, totul era în logica lucrurilor. O moarte adevărată, asta îmi spuneau ochii ăia holbaţi, *o moarte cum tu n-ai putea avea.*

Cuprins

Delay 3
Leoaica 9
Lecţia 17
Fabrica de draci 23
Şi se făcu întuneric 31
Caii 91
Sex 99
Prietenul 103

EDITURA NEXT PAGE
Aleea Zorelelor, nr. 6, Bucureşti, 061185
tel. 0726 23 90 82 e-mail: edituranextpage@gmail. Com